

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/142/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317216978
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1317216978.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Miroslavy Saxovej v spore žalobcu: D. U., P. XX.XX.XXXX, X. Y. P. XXX/X, Y. Y., zast. splnomocneným zástupcom G. Z. L., X. Y. D. X/a, Y., proti žalovanej: DM. D. D. Y., P. XX.XX.XXXX, X. Y. U.L. E. H. XXX, zast. N. U. D., H..Z..A., M.: XX XXX XXX, N.X. U. H. H. V. X, Y., o zaplatenie 38.295,18 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku býv. Okresného súdu Bratislava III zo dňa 10.07.2020, č. k. 12C/132/2017-397 v spojení s opravným uznesením zo dňa 24.09.2021, č. k. 12C/132/2017-460, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením potvrdzuje.
- II. Žalovanej priznáva proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa voči žalovanej po poslednom pripustenom rozšírení žaloby domáhala náhrady škody vo výške 38.295,18 eura, titulom úmyselného konania proti dobrým mravom. Žalovanej priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozhodnutie s odkazom na ust. § 37 ods. 1, § 424, § 524, § 525 zák. č. 40/1964 Z.z. Občiansky zákonník v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „OZ“) a vykonané dokazovanie odôvodnil tým, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala opodstatnenosť žalovaného nároku. Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že žalovaná viedla voči žalobkyni viaceré súdne konania súvisiace s predmetom sporu. Zo spisu vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 14C/172/1996 prvoinštančný súd zistil, že žalobou zo dňa 04.07.1996 si žalovaná uplatňovala voči právnej predchodkyni žalobkyne (N. I., matke žalobkyne) nárok na výnos zo spoločnej nehnuteľnosti vo výške 125.742,07 eura s príslušenstvom a N. I. sčasti uznala predmetný nárok a uhradila v priebehu konania žalovanej sumu 4.632,59 eura a vo zvyšku vzniesla námietku premlčania. V priebehu konania došlo k zámene účastníkov a namiesto žalovanej vstúpila do konania spol. Y., H.. Z.. A., a to na základe uznesenia zo dňa 09.09.2010, č. k. 14C/172/1996-669. Po začatí konania došlo k úmrtiu N. I., na miesto ktorej vstúpila žalobkyňa. S poukazom na výsledok dedičského konania po N. I., v rámci ktorého žalobkyňa nadobudla čistú hodnotu dedičstva vo výške 8.639,44 eura, žalobca Y. H.. Z.. A.. zobral návrh v rozsahu prevyšujúcom sumu 8.639,44 eura späť, keď za poručiťelove dlhy zodpovedá dedič len do výšky ceny nadobudnutého dedičstva, a preto Y. H.. Z.. A.. nepovažoval za dôvodné trvať na nároku v pôvodne uplatnenej výške. Okresný súd Bratislava I vo veci rozhodol rozsudkom pre uznanie zo dňa 09.11.2017, sp. zn. 14C/172/1996-1028 tak, že D. U. je povinná zaplatiť Y. H.. Z.. A.. žalovanú sumu 8.639,44 eura. V ďalšom konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 15C/113/2007 sa žalovaná voči žalobkyni domáhala zrušenia podielového spoluvlastníctva a súd vo veci rozhodol

rozsudkom zo dňa 01.12.2016, č. k. 15C/113/2007-376 , ktorým bolo ich podielové spoluvlastníctvo zrušené za prikázania nehnuteľnosti na V. S. Č.. XX J. Y. do výlučného vlastníctva žalobkyne za finančnú náhradu 460.000 eur. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 17.12.2016, čo strany sporu nesporevali. Zo spisu vedeného pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 26C/129/2008 prvoinštančný súd zistil, že žalobou zo dňa 06.08.2008 sa žalovaná pôvodne voči N. I. domáhala určenia neplatnosti právneho úkonu, a to darovacej zmluvy č. J.-XXXX/XX zo dňa 16.05.2006 uzavretej medzi žalobkyňou ako obdarovanou a jej matkou, N. I. ako daryňou, predmetom prevodu ktorej bolo vlastnícke právo k spoluvlastníckemu podielu na nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v Y., v bytovom dome na V.W. S. Č.. XX. V priebehu konania došlo k právnej udalosti, a to smrti daryne, N. I., v dôsledku čoho žalovaná zobrala podaním zo dňa 20.09.2017 žalobu v celom rozsahu späť, na základe čoho Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 10.4.2008, č. k. 26C/129/2008- 240 konanie zastavil a priznal Márii Králikovej náhradu trov konania vo výške 2.528,48 eura. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.06.2019 a vykonateľnosť dňa 29.06.2019. Z pripojeného spisu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 8C/388/2008 bolo zistené, že žalobou zo dňa 12.09.2008 sa žalovaná voči žalobkyni domáhala zaplata sumy 77.218,36 eura s príslušenstvom (2.326.285,50 Sk) titulom nájomného za obdobie od 16.05.2006 do 31.07.2008. Prvostupňový súd rozsudkom zo dňa 05.05.2011 najskôr priznal žalovanej nárok v celom rozsahu. Na základe odvolania žalobkyne Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom zo dňa 29.03.2012, č. k. 8C/388/2008-467 rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 145 eur s príslušenstvom a vo zvyšku žalobu zamietol. V priebehu konania však súd uznesením zo dňa 27.10.2014, č. k. 8C/88/2008-591 pripustil, aby namiesto žalovanej vstúpil do konania Y. H.. Z.. A., na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 17.09.2014, ktorý sa po vstupe do konania domáhal zaplata sumy 33.998,12 eura. Napokon Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom zo dňa 18.8.2016, č. k. 8C/388/2008-645 žalobu zamietol z dôvodu, že Y. H.. Z.. A. nie je vo veci aktívne legitimovaný. Na odvolanie Y. H.. Z.. A.. Krajský súd Banská Bystrica rozsudkom zo dňa 14.03.2017, č. k. 13Co/560/2016-666 napadnutý prvoinštančný rozsudok potvrdil. Rozsudok tak nadobudol právoplatnosť dňa 01.04.2017 a vykonateľnosť dňa 20.04.2017. Zo spisu vedeného pred Okresným súdom Banská Bystrica pod zn. 14C/180/2010 vyplynulo, že žalobou zo dňa 29.07.2010 sa žalovaná voči žalobkyni domáhala zaplata sumy 64.752,41 eura s príslušenstvom, titulom nájomného za obdobie od 01.08.2008 do 31.07.2010. Žalovaná zobrala žalobu sčasti späť z dôvodu, že žalobkyňa (D. U.) jej uhradila nájomné za obdobie od 16.05.2006 do 31.07.2008 a za rok 2009 vo výške 29.350 eur a po podaní žaloby dňa 12.01.2011 uhradila na účet žalobkyne výnos z nájomného i za obdobie roka 2010, pričom dňa 26.1.2010 vložila do notárskej úschovy časť nájomného. Žalobkyňa tak zotrvala na žalobe vo zvyšku vo výške 3.247,14 eura s príslušenstvom za obdobie od 01.08.2010 do 03.02.2012 (súdny poplatok za žalobu činil sumu 3.885 eur). Po začatí konania súd uznesením zo dňa 02.05.2018, č. k. 16Co/13/2018-220 pokračoval v konaní s právnym nástupcom spol. Y. H.. Z.. A., H. O. H..Z..A.. Vzhľadom k tomu, že D. U. uhradila žalobkyni napokon celú dlžnú sumu v priebehu konania, žalobkyňa zobrala žalobu v celom rozsahu späť. Súd uznesením zo dňa 03.10.2017, č. k. 14C/80/2010-195 konanie zastavil a priznal D. U. voči O., H..Z..A.. nárok na náhradu trov konania vo výške 9.588,86 eura. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.05.2019. Z výpisov z obchodného registra mal za preukázané, že spoločnosť Y. H.. Z.. A. vznikla dňa 19.01.2010 a jej štatutárnym orgánom a jediným spoločníkom v čase od 13.04.2010 do 05.03.2018 bola žalovaná s tým, že predmetná spoločnosť bola z obchodného registra vymazaná dňom 06.03.2018 v dôsledku jej zlúčenia so spoločnosťou O. H..Z..A., H. X, Y.. Spoločnosť O. H..Z..A., M.: XXXXXXXX, H. X, Y. zas vznikla dňa 22.05.2013, jej konateľom boli od 22.05.2013 do 15.11.2018 D. H., ČR N. X. G. J., D.N.. Od 06.03.2018 je v dôsledku zlúčenia právnym nástupcom Y. H..Z..A. a od 16.11.2018 je v likvidácii a likvidátorom je D. E., C. XXXX/XX, Ú. P. O., Č.. Z vyjadrenia Daňového úradu Bratislava, pob. Senec zo dňa 27.02.2020 prvoinštančný súd zistil, že Y., H.. Z.. A. účtovnú závierku za rok 2014 nepodal, avšak z podania Y. H.. Z.. A. adresovaného Daňovému úradu Bratislava, pob. Senec zo dňa 24.08.2015, opatreného podacou pečiatkou daňového úradu mal za preukázané, že Daňovému úradu Bratislava, pob. Senec bola v prílohe zaslaná 1x účtovná uzávierka PO za rok 2014. Z tejto účtovnej uzávierky mal za preukázané, že spoločnosť Y. H.. Z.. A. v roku 2014 dosiahla výnosy v celkovej výške 11.873,73 eura, náklady v celkovej výške 8.490,30 eura, kladný výsledok z hospodárskej činnosti za rok 2014 v sume 7.292 eur a výsledok hospodárenia po zdanení v sume 4.204 eur. Zároveň spoločnosť v tomto období vykázala vlastné imanie v celkovej hodnote 9.204 eur a vlastné imanie, po odpočítaní záväzkov, predstavovalo hodnotu v sume 5.124 eur. Zo zápisnice o ústnom pojednávaní Daňového riaditeľstva v Bratislave zo dňa 22.01.2016 mal súd za preukázané, že žalovaná, ako konateľka spol. Y. H.. Z.. A. výnosy zo spoločnej nehnuteľnosti v rozsahu postúpených pohľadávok poukazovala v prospech spoločnosti Y. H.. Z.. A.. Z uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.12.2018, č. k. 14C/172/1996-1100 vyplynulo, že súd zaviazal právneho nástupcu Y.-S., H. O.

H..Z..A.. v likvidácii, zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania na súde prvého stupňa vo výške 14.308,61 eura a náhradu trov odvolacieho konania vo výške 53,42 eura, spolu 14.362,03 eura, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 28.12.2018 a vykonateľnosť 04.01.2019. Z uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 17.05.2017, č. k. 8C/388/2008-683 v spojení s uznesením zo dňa 07.08.2017, č. k. 8C/388/2008-731 mal súd za preukázané, že súd zaviazal Y. H.. Z.. A.. nahraďiť žalobkyni trovy konania vo výške 20.455,29 eura. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 09.08.2017 a vykonateľnosť 15.08.2017. Z uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica z 12.04.2019, č. k. 14C/180/2010-275 mal súd za preukázané, že tento zaviazal právneho nástupcu Y.-S., spoločnosť O. H..Z..A.. zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 9.588,86 eura, do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia (právoplatné dňa 10.5.2019 a vykonateľné dňa 14.5.2019). Z uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 07.08.2017, č. k. 8C/388/2008-727, ktorý rozhodoval o návrhu Y. H.. Z.. A.. o oslobodení od súdneho poplatku za dovolanie, súd zistil, že v jeho odôvodnení samotný súd konštatuje, že z daňového priznania za r. 2016 je zrejmé, že súčet výnosov z hospodárskej a finančnej činnosti Y. H.. Z.. A.. bol 21.552,50 eura, súčet nákladov predstavoval 17.842,79 eura a výsledok hospodárenia za účtovné obdobie pred zdanením predstavoval sumu 3.709,71 eura. Z účtovnej uzávierky k 31.12.2016 vyplýva, že obežný majetok Y. H.. Z.. A.. je 3.184 eur a finančný majetok Y. H.. Z.. A.. je 66 eur. Výsledok hospodárenia predstavuje po zdanení sumu 1.709 eur a má krátkodobé záväzky vo výške 10 eur. V závere súd uviedol, že výsledok jeho hospodárskej činnosti za ostatné účtovné obdobie, t. j. za r. 2016 nie je záporný, Y. H.. Z.. A.. disponuje obežným majetkom, zásobami a existenciu žiadnych finančných záväzkov nepreukázal. Preto Y. H.. Z.. A.. oslobodenie od súdneho poplatku za dovolanie priznané nebolo. Podobne tak súdy rozhodli v iných konaniach, napr. č. k. 14C172/1996-954 zo dňa 06.04.2016, pričom na tieto dôkazy o insolventnosti Y. H.. Z.. A., ktoré však preukazovali opak jeho tvrdení, sa odvolával práve právny zástupca žalobkyne. Vo vzťahu k právnej stránke veci poukázal na právne závery vyslovené v rozsudku NS ČR zo dňa 01.09.2011, sp. zn. 25Cdo/3834/10, v zmysle ktorých samotné postúpenie pohľadávky v priebehu súdneho konania nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi. NS ČR v tejto skutkovo príbuznej kauze ešte konštatoval, že ak v dobe prevodu pohľadávky žalovaným na spoločnosť, v ktorej bol on jediným konateľom a spoločníkom, bolo zrejmé, že spoločnosť nevykazuje žiadnu hospodársku aktivitu a prípadne záväzky nebude môcť plniť, potom postúpenie pohľadávky bolo rýdzo účelové a malo za cieľ vyhnúť sa plateniu trov konania a tým spôsobiť protistrane škodu. V teoreticko-právnej rovine sa prvoinštančný súd vyjadril aj k pojmu dobré mravy, pod ktorým možno rozumieť pravidlá morálneho charakteru, aj keď za určitých okolností môžu nadobudnúť povahu právnej normy, prenikajúce celým právnym poriadkom. V rôznych obdobiach a za rôznych okolností sa mravné pravidlá hodnotia rozdielne, t. j. podliehajú zmenám v závislosti od konkrétneho spoločenského vývoja. Do popredia teda nevystupuje ani tak subjektívny názor účastníka, ako spoločenské, objektivizované hodnotenie. Obsah dobrých mravov spočíva vo všeobecne platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania (Rc 88/98). Za dobré mravy treba považovať súhrn spoločenských, kultúrnych a právnych noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, sú rešpektované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem. Ide o súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktoré zodpovedajú všeobecne uznávaným pravidlám slušnosti v súlade so všeobecnými zásadami morálky demokratickej spoločnosti. Za právny úkon, priečiaci sa dobrým mravom, treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/137/2003). K zodpovednosti za škodu v zmysle § 424 OZ uviedol, že táto si nevyžaduje porušenie právnej povinnosti, keď zahrnuje prípady oprávneného výkonu práva, ktorý úmyselne poškodzuje iného, nedosahuje intenzity protiprávnosti, ale je v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ sa právny zástupca odvolával na to, že žalobou si žalobkyňa uplatňuje nárok na zaplatenie žalovanej sumy podľa ust. § 424 a nie § 420 OZ, zdôraznil rozdiel medzi týmito dvomi nárokmi, keď pri ust. § 420 OZ sa nevyžaduje zavinenie a ust. § 424 OZ je prísnejšie v tom, že zavinenie škodcu treba preukázať. Škoda je v prípade konania v rozpore s dobrými mravmi predovšetkým majetková ujma, nemožno však vylúčiť ani vznik nemajetkovej ujmy. Keďže je vznik zodpovednosti viazaný na úmyselné konanie škodcu, súd nemôže použiť pri rozhodovaní o výške náhrady škody moderačné pravidlo podľa ust. § 50 OZ. Medzi úmyselným konaním proti dobrým mravom a škodou tiež musí existovať vzťah kauzality, t. j. škoda vznikla ako priamy dôsledok úmyselného konania proti dobrým mravom. Úmysel škodcu môže mať charakter tak priameho úmyslu, kedy škodca vedel, že svojím konaním spôsobí škodu a súčasne chcel tento následok spôsobiť, ako aj nepriameho úmyslu, ak škodca vedel, že svojím konaním môže spôsobiť škodu a pre prípad, že ju spôsobí, bol s tým uzročený. V oboch prípadoch je rozhodujúcim znakom úmyslu predchádzajúca vedomosť zodpovedného subjektu

o tom, že jeho konanie je spôsobilé spôsobiť škodu inému. Úmysel škodcu sa neprezumuje, dôkazné bremeno zaťažuje v tomto prípade poškodeného, ktorý musí úmysel škodcu preukázať. Zodpovednosť za úmyselné konanie proti dobrým mravom zahŕňa tak prípady konania neupraveného právom, ako aj prípady oprávneného výkonu práva, ktorý smeruje k poškodeniu iného, neodporuje síce priamo zákonu, a nedosahuje intenzitu protiprávnosti, ale je v rozpore s dobrými mravmi.

3. V konkrétnej rovine považoval súd prvej inštancie za potrebné na základe vykonaného dokazovania zaujať stanovisko k trom zásadným námietkam žalobkyne, a to: 1. námietke absolútnej neplatnosti označených právnych úkonov o postúpení pohľadávok žalovanej na spoločnosť Y. H.. Z.. A., 2. nedôvodnosti vedenia súdnych sporov žalovanou voči žalobkyni, ich priebehu s akcentom na možnosť špekulácie zo strany žalovanej, s úmyslom spôsobiť škodu žalobkyni, 3. insolventnosť Y. H.. Z.. A. a následne O. H..Z..A.. K námietke č. 1. uviedol, že žalobkyňa dva roky od podania žaloby zotrvala na námietke absolútnej neplatnosti právnych úkonov, a to všetkých zmlúv o postúpení pohľadávok žalovanou na Y. H.. Z.. A. v rokoch 2010 až 2014 v zmysle § 37 a 39 OZ. V roku 2019 však žalobkyňa zmenila názor a vyslovene vo svojich písomných podaniach uvádzala, že všetky zmluvy považuje za platné v zhode so žalovanou, prvoinštančný súd s ohľadom na § 151 ods. 1 CSO považoval tieto tvrdenia za nesporné a platnosť označených zmlúv o postúpení pohľadávok neskúmal. Vo vzťahu k námietke nedôvodnosti vedenia sporov zo strany žalovanej sa žalovaná bránila tým, že nutnosť súdnych konaní vyvolala samotná žalobkyňa, keďže v minulosti boli podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti nachádzajúcej sa na V. XX J. Y. a nehnuteľnosti nachádzajúcej sa na I. XX J. Y.. V týchto nehnuteľnostiach sa nachádzalo viacero bytov a nebytových priestorov, v užívaní tretích osôb, ktoré za užívanie priestorov uhrádzali nájomné. Podielové spoluvlastníčky mali nárok na príslušný podiel z výnosu za prenájom spoločnej nehnuteľnosti. Kompletnú správu nehnuteľnosti nachádzajúcej sa na I. XX vrátane evidencie príjmov z prenájmu a zabezpečovania opráv a údržby predmetnej nehnuteľnosti zabezpečovala žalovaná. Správu nehnuteľnosti nachádzajúcej sa na V. XX zabezpečovala žalobkyňa s tým, že všetky príjmy z prenájmu nehnuteľnosti nachádzajúcej sa na V. XX počas trvania podielového spoluvlastníctva boli zo strany tretích osôb uhrádzané výlučne žalobkyni, ktorá odmietala vydávať žalovanej na ňu pripadajúci výnos z nájomného po odpočítaní nákladov súvisiacich s nehnuteľnosťou. Nevyplácanie, resp. oneskorené vyplácanie výnosov z prenájmu predmetnej nehnuteľnosti zo strany žalobkyne v nesprávnej výške boli dôvodmi vzniku viacerých súdnych konaní, na ktoré výslovne poukazovala. Vo vzťahu k všetkým označeným konaniam konštatoval, že tieto sa týkali výlučne nehnuteľnosti na V.W. XX J. Y., ktorú spravovala žalobkyňa. V ďalšom sa prvoinštančný súd zamerl na skúmanie priebehu týchto konaní s akcentom na možnosť špekulácie zo strany žalovanej s úmyslom spôsobiť žalobkyni škodu. Z výsledku sporu vedeného pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 14C/172/199 ohľadom výnosu zo spoločnej nehnuteľnosti na V. S.. XX J. Y. vyvodil, že úspešnou stranou sporu bol Y. H.. Z.. A., a súd mu priznal voči žalobkyni nárok na zaplatenie sumy 8.639,44 eura, ktorý žalobkyňa dokonca uznala. To, že výška žalovanej sumy nebola pre inú právnu skutočnosť (smrť pôvodnej žalobkyne, ktorá nastala po začatí konania) v celosti priznaná, nemohla podľa súdu v roku 2017 ani žalovaná, ani žalobkyňa, ktorá napokon vo zvyšku nárok uznala, predpokladať. K hodnoteniu výsledku sporu vedeného pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 15C/113/2007 vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva, právoplatne ukončeného dňa 17.12.2016, poukázal prvoinštančný súd na skutočnosť, že návrhom strán sporu nebol konajúci súd viazaný. Z hľadiska úspechu vo veci bolo preto pre súd podstatné iba zistenie, že žaloba žalovanej zamietnutá nebola, súd vec prejednal a rozhodol o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, na základe čoho skonštatoval, že žalovaná bola v spore úspešná, a to bez ohľadu na rozhodnutie o trovách konania. K hodnoteniu výsledku sporu vedeného pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 26C/129/2008 uviedol, že aj v priebehu tohto konania došlo opäť k právnej udalosti, a to smrti darkyne, N. I., v dôsledku čoho žalovaná zobrala podaním zo dňa 20.09.2017 žalobu v celom rozsahu späť, na základe čoho Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 10.04.2018, č. k. 26C/129/2008-240 konanie zastavil a priznal D. U. náhradu trov konania vo výške 2.528,48 eura. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.06.2019 a vykonateľnosť dňa 29.06.2019. Žalovaná uviedla, že smrť právnej predchodkyne žalobkyne, ako darkyne zo zmluvy, bola určujúcou skutočnosťou, majúcou vplyv na výsledok konania a súd v zhode so žalovanou konštatuje, že žalovanej nemožno vznik takejto skutočnosti pripísať na ujmu. K sporu vedenému pred Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 8C/388/2008 súd uviedol, že po viacerých zmenách v rozhodnutiach súdov, napokon Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom zo dňa 18.8.2016, č. k. 8C/388/2008-645 žalobu zamietol z dôvodu, že Y. H.. Z.. A., nie je vo veci aktívne vecne legitimovaný, čo potvrdil aj odvolací súd. Rozsudok tak nadobudol právoplatnosť dňa 01.04.2017 a vykonateľnosť dňa 20.04.2017. Hoci žaloba bola zamietnutá, prvoinštančný súd dal do

pozornosti, že zmenou v osobe žalobcu, žalovaná nemohla v r. 2008 prejedikovať takýto výsledok sporu, logicky očakávala v spore úspech, pretože inak by nezaplatila iba súdny poplatok za žalobu obrovskú sumu, až 4.632 eur!, v dôsledku čoho sa dá povedať, že práve žalovanej vznikla škoda na vynaložených trovách konania, ktorú tiež určite nepredpokladala, pretože inak by vopred prehraný spor, ako žalobkyňa, navyiac zastúpená advokátom, neiniciovala. Z konania vedeného pred Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 14C/180/2010 súd zistil, že najprv žalovaná, neskôr jej právni nástupcovia, Y. H.. Z.. A.. N. O. H..Z..A.. zobrali žalobu po častiach napokon v plnom rozsahu späť, nakoľko žalobkyňa, D. U., uhradila celú dlžnú sumu v priebehu konania, v dôsledku čoho súd uznesením zo dňa 03.10.2017, č. k. 14C/80/2010-195 konanie zastavil a priznal D. U. voči O., H..Z..A.. nárok na náhradu trov konania vo výške 9.588,86 eura. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.05.2019. Po oboznámení sa s obsahom uvedených súdnych sporov prvoinštančný súd dospel k záveru, že ani špekulatívnosť, ani zavinené konanie žalovanej s dôsledkom spôsobiť žalobkyni škodu nezistil. Napokon ako správne namietala žalovaná, žalobkyňa ani nešpecifikovala žiadne konkrétne okolnosti úmyselného konania žalovanej v konkrétnych krokoch, ku ktorým by súd mohol zaujať stanovisko. To, že žalovaná si založila spoločnosť s ručením obmedzeným, a že po začatí súdnych konaní postupovala jednotlivé pohľadávky na Y. H.. Z.. A.. ešte nemožno podľa prvoinštančného súdu považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná pritom vznik uvedenej spoločnosti odôvodnila tým, že v súlade s usmernením účtovníka a svojho právneho poradcu začala postupovať nároky vyplývajúce zo spoluvlastníctva nehnuteľností na V.P. XX na spoločnosť Y. H.. Z.. A.. tak, aby boli príjmy a výdavky vyplývajúce zo súdnych sporov týkajúcich sa spravovania nehnuteľnosti na I. XX oddelené od tých, ktoré sa týkajú nehnuteľnosti na V. XX, a to s poukazom na rozdielny režim zdaňovania príjmov fyzických a právnických osôb vo vzťahu k odvodovému zaťaženiu fyzických osôb. Postupne na túto spoločnosť žalovaná previedla sporné nároky voči žalobkyni, resp. jej právnej predchodkyni presahujúce sumu 150.000 eur, čo nebolo v konaní sporné. Z vykonaného dokazovania a pripojených spisov bolo zistené, že žalovaná za všetky podané žaloby vynaložila značnú časť svojich finančných prostriedkov, keď iba na súdne poplatky za žaloby zaplatila viac ako 10.000 eur, nehovoriac o trovách právneho zastúpenia, nákladoch na znalecké dokazovanie, z čoho logicky podľa prvoinštančného súdu vyplýva, že mala v úmysle súdne spory vyhrať, aby jej trovy konania boli protistranou nahradené, pričom v mnohých prípadoch sa tak nestalo. Žalobkyňa účelovo v konaní tvrdila, iba s odvolaním sa na konečné rozhodnutie o trovách konania, že bola v spore 95 - 100% úspešná, čo bolo pre súd nepostačujúce s ohľadom na tvrdenie žalobkyne, že žalovaná viedla spory nedôvodne, v snahe spôsobiť jej škodu na trovách konania a v rozpore s dobrými mravmi. Naopak súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalovaná by sa iným spôsobom, ako domáhaním sa svojich nárokov titulom nájomného súdnu cestou ani nedomohla. Konštatoval, že žalobkyňa poukazovala iba na konečné rozhodnutia súdov, resp. rozhodnutia o priznaní náhrady trov konania, pričom účelovo opomenula uviesť dôvody, pre ktoré k sporom došlo, že ich vedenie zavinila ona, tiež priebehu súdnych sporov, čo malo podstatný vplyv na posúdenie konania žalovanej v rozpore s dobrými mravmi. Po komplexnom oboznámení sa s označenými súdnymi spormi tak zhodnotil, že tieto neboli zo strany žalovanej vedené svojvoľne a už vôbec nie s úmyslom spôsobiť žalobkyni škodu. Žalovaná žaloby výslovne iba voči žalobkyni, nie voči jej právnej predchodkyni, viedla od roku 2007 a k postúpeniu pohľadávok dochádzalo v priebehu rokov 2010-2014, pričom k rozhodnutiu o trovách konania, aj v prospech právnych nástupcov žalovanej, nielen žalobkyne, dochádzalo v priebehu rokov 2017-2019. Z toho potom vyplýva, že žalovaná (ani žalobkyňa), nemohla prejedikovať výsledok sporov a od roku 2010 do 17.09.2014 konať s úmyslom, že spory prehrá, aby žalobkyni spôsobil škodu tým, že postúpi pohľadávky na spol. Y. H.. Z.. A.., v ktorej je pravdou, že od 04/2010 bola jedinou konateľkou a spoločníčkou, a to až do jej výmazu z obchodného registra dňa 06.03.2018, kedy došlo k zlúčeniu spoločnosti so spoločnosťou O. H..Z..A., Ž. Y. H.. Z.. A.. privedie do likvidácie, konkurzu, že táto nebude mať žiadne imanie a spôsobí tak žalobkyni škodu na nevyhnutných trovách konania. Takéto správanie zo strany žalovanej v konaní preukázané nebolo. S poukazom na rozsudok NS ČR zo dňa 01.09.2011, sp. zn. 25Cdo/3834/2010 uzatvoril, že samotné postúpenie pohľadávok v priebehu súdneho konania nemožno považovať bez všetkého a iba s poukazom na výsledok v sporoch, a to po niekoľkých rokoch, za predpokladu platnosti zmlúv o postúpení pohľadávok, za konanie žalovanej v rozpore s dobrými mravmi.

4. K námietke insolventnosti Y. H.. Z.. A.. uviedol, že žalobkyňa v konaní tvrdila, že žalovaná ako fyzická osoba postúpila pohľadávku na vlastnú obchodnú spoločnosť s cieľom sa vyhnúť zodpovednosti za negatívny výsledok sporov, nakoľko Y. H.. Z.. A.. nedisponuje žiadnym majetkom, pohľadávkami alebo finančnými prostriedkami na účtoch alebo v hotovosti a je typická účelovo zriadená obchodná spoločnosť. Insolventnosť vyvodzovala z účtovných písomností spoločnosti, ale najmä aj z dvoch

žiadostí o oslobodení od platenia súdnych poplatkov, ktoré táto spoločnosť predložila v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14C/175/1996 a na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 8C/388/2008. Žalovaná uvedené skutočnosti rozporovala tvrdiac, že BAMF s.r.o. až do svojho zániku vykazovala kladný hospodársky výsledok. Prvoinštančný súd preto skúmal uvedené okolnosti v intenciách záver rozsudku NS ČR sp. zn. 25Cdo/3834/2010. Úvodom poukázal na to, že k postúpeniu pohľadávok v predmetných sporoch dochádzalo v rokoch 2010 až 2014, naposledy dňa 17.09.2014. Samotná žalovaná sa na súde domáhala, aby súd zabezpečil dôkaz z Daňového úradu Bratislava, pob. Senec o tom, že Y. H.. Z.. A.. vykonával v roku 2014 podnikateľské aktivity, mal majetok a bol solventný. Hoci Daňový úrad Bratislava, pob. Senec na výzvu súdu podaním zo dňa 27.02.2020 oznámil, že Y. H.. Z.. A.., účtovnú uzávierku za r. 2014 nepodal, prvoinštančný súd mal toto jeho tvrdenie úspešne vyvrátené žalovanou, ktorá súdu predložila originál podania zo dňa 19.08.2015, ktoré potvrdilo doručenie účtovnej závierky spoločnosti Y. H.. Z.. A.. za rok 2014 v prospech príslušného správcu dane. Pokiaľ sa preto žalobkyni toto podanie javilo ako „pochybné“ a popierala ho, mala sa podľa prvoinštančného súdu v zmysle § 151 CSP ods. 2 CSP domáhať opätovného šetrenia súdom u správcu dane, aby túto rozpornú okolnosť nanovo prešetril, čo by mal súd za jediný legitímny prostriedok na objasnenie pravdy. Právny zástupca žalobkyne však pred súdom uviedol, že to nepovažuje za podstatný dôkaz, nakoľko on si vec zistil na internetovej stránke Finančného riaditeľstva SR a podľa internetu sa tam účtovná uzávierka za r. 2014 Y. H.. Z.. A.. nenachádza. Neskôr žalovaná aj vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 29.04.2020 reagovala na námietku žalobkyne spočívajúcu v tvrdenom neplnení povinnosti spoločnosti Y. H.. Z.. A.. ukladať účtovnú závierku do zbierky listín obchodného registra tým, že od r. 2014 existuje vo vzťahu k účtovným jednotkám povinnosť zverejňovať účtovné závierky v registri účtovných závierok, ktorá bola zriadená v zmysle ust. § 23 - 23d zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve v platnom znení. V zmysle platných právnych predpisov preto od obdobia roku 2014 účtovné závierky a výročné správy za účtovné obdobia od roku 2013 nie je potrebné ukladať do zbierky listín obchodného registra, nakoľko sú ukladané do zbierky listín obchodného registra priamo z registra účtovných závierok. Nebolo preto pre prvoinštančný súd postačujúce iba tvrdenie žalobkyne, že účtovná uzávierka sa nenachádza v zbierke listín Obchodného registra a ani v Registri účtovných závierok MF SR. Bolo potrebné o tom súdu predložiť dôkaz, ktorý právny zástupca žalobkyne na podporu svojho tvrdenia nepredložil, ani jeho zabezpečenie súdom nenavrhol. Súd prvej inštancie preto konštatoval, že nakoľko žalovaná výslovne poprela tvrdenia žalobkyne, dohľadala v archíve spoločnosti originál tohto podania spolu s odtlačkom pečiatky Daňového úradu Bratislava, pobočka Senec o prijatí predmetného listu podateľňou, považoval popretie žalovanej za účinné a v zhode s ňou konštatuje, že predmetný dôkaz súdu nebol zo strany žalobkyne účinne popretý. Z účtovnej závierky Y. H.. Z.. A. za rok 2014 mal ďalej preukázané, že Y. H.. Z.. A.. v roku 2014 dosiahol výnosy v celkovej výške 11.873,73 eura, náklady v celkovej výške 8.490,30 eura, kladný výsledok z hospodárskej činnosti za rok 2014 v sume 7.292 eur a výsledok hospodárenia po zdanení v sume 4.204 eur. Zároveň spoločnosť v tomto období vykázala vlastné imanie v celkovej hodnote 9.204 eur, ktoré po odpočítaní záväzkov, predstavovalo hodnotu v sume 5.124 eur. Ako nepravdivé sa podľa prvoinštančného súdu ukázalo aj tvrdenie žalobkyne, že insolventnosť Y. H.. Z.. A.. vyplýva najmä z dvoch žiadostí o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, ktoré táto spoločnosť predložila vo veci Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 14C/172/1996 a vo veci Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 8C/388/2008. V odôvodnení uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 07.08.2017, č. k. 8C/388/2008-727, ktorý rozhodoval o návrhu Y. H.. Z.. A.. o oslobodení od súdneho poplatku za dovolanie, samotný súd konštatoval, že z daňového priznania za r. 2016 je zrejme, že súčet výnosov z hospodárskej a finančnej činnosti Y. H.. Z.. A.. bol 21.552,50 eura, súčet nákladov predstavoval 17.842,79 eura a výsledok hospodárenia za účtovné obdobie pred zdanením predstavoval sumu 3.709,71 eura. Z účtovnej uzávierky k 31.12.2016 vyplýva, že obežný majetok Y. H.. Z.. A.. je 3.184 eur a finančný majetok Y. H.. Z.. A.. je 66 eur. Výsledok hospodárenia predstavuje po zdanení sumu 1.709 eur, krátkodobé záväzky predstavujú sumu 10 eur. V závere súd uviedol, že výsledok jeho hospodárskej činnosti za ostatné účtovné obdobie, t. j. za r. 2016 nie je záporný, Y. H.. Z.. A.. disponuje obežným majetkom, zásobami, existenciu žiadnych finančných záväzkov nepreukázal. Preto Y. H.. Z.. A.. oslobodenie od súdneho poplatku za dovolanie priznané nebolo. Podobne tak súdy rozhodli v iných konaniach, napr. v č. k. 14C/172/1996-954 zo dňa 06.04.2016, pričom na tieto dôkazy, ako o insolventnosti Y. H.. Z.. A.. sa odvolával práve právny zástupca žalobkyne, pričom ani v tomto konaní súd netvrdil, ani nezistil, že by Y. H.. Z.. A.. nevykazoval žiadnu hospodársku aktivitu, príp. bol nemajetný, práve naopak, a preto mu nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov. Súd prvej inštancie mal preto za podstatné a zásadné šetrenia súdov o solventnosti Y. H.. Z.. A.. a nespoliehal sa informácie z internetových stránok, na ktoré sa odvolával právny zástupca žalobkyne. Pokiaľ právny zástupca žalobkyne poukazoval na rôzne sumáre exekúcií, či dlhov a nedoplatkov a dôkazy predložil, uviedol, že

tieto sa týkali iba spol. O. H..Z..A., nie Y. H.. Z.. A.. Za pochopiteľné označil to, že žalobkyňa nemohla disponovať napr. daňovými priznaniami Y. H.. Z.. A.. za jednotlivé roky, ale pokiaľ mal snahu preukázať nepoctivosť a špekulatívnosť konania Y. H.. Z.. A., v zastúpení žalovanou, ako jeho jedinou konateľkou a spoločníčkou v rozhodnom období, mal navrhnúť zadováženie týchto dôkazov súdnou cestou, čo neučinil a pred súdom výslovne uviedol, že žiadne ďalšie návrhy na dokazovanie nemá. Podobne žalovaná úspešne vyvrátila tvrdenia žalobkyne o výnosoch zo spornej nehnuteľnosti. Zo zápisnice o ústnom pojednávaní Daňového riaditeľstva v Bratislave zo dňa 22.01.2016 mal prvoinštančný súd za preukázané, že jeho predmetom bolo preverenie prenájmu nehnuteľnosti na V. S.. Č.. XX, J. Y. za roky 2009-2014, ako a kedy D. U. vyplácala nájomné D. Y. z predmetného nájmu. Z jeho textu vidno, že D. U.Á., hoci niekedy oneskorene, nájomné zasielala. Jeho súčasťou boli aj dodatočné daňové priznania Y. H.. Z.. A.. za r. 2010-2012. Zo zápisnice vyplynulo, že žalovaná, ako konateľka spol. Y. H.. Z.. A., výnosy zo spoločnej nehnuteľnosti v rozsahu postúpených pohľadávok poukazovala v prospech spoločnosti Y. H.. Z.. A.. Pokiaľ žalobkyňa uvádzala, že podstatné je, že vymožitelnosť jej pohľadávok determinuje ekonomická situácia dlžníka, t. č. O., H..Z..A., a že túto otázku charakterizujú najmä tieto nesporné skutočnosti, že Y. H.. Z.. A.. (zastúpená splnomocneným zástupcom G.. D. D.) a O., H..Z..A.. (zastúpená tým istým splnomocneným zástupcom G.. D. D.) uzavreli 27.10.2017 zmluvu o zlúčení, ktorou sa Y. H.. Z.. A.. ako zanikajúca spoločnosť prevodom svojho imania zlúčila s nástupníckou spoločnosťou O., H..Z..A., a že podľa toho, že obe strany dohody o zlúčení zastupoval G.. D., možno konštatovať, že aj tento prevod sa uskutočnil pod gesciou žalovanej, uvedené tvrdenie G.. D. výslovne poprel tvrdiac, že k vstupu spoločnosti O. H..Z..A.. do likvidácie došlo s účinnosťou od 15.11.2018 (v zmysle údajov verejne dostupných na portáli obchodného registra SR), pričom žalovaná nebola v tom čase, avšak ani kedykoľvek predtým počas existencie spoločnosti O., H..Z..A., osobou majetkovo alebo personálne prepojenou s touto spoločnosťou, alebo osobou majúcou akýkoľvek vplyv na jej rozhodovanie, či požívajúcou akýkoľvek prospech. Bolo opäť na strane žalobkyne, ktorá bola zastúpená zástupcom z radov advokátov, aby toto rozporné tvrdenie preukázala, t.j. navrhla vo veci vykonať k tejto otázke dokazovanie, napr. výsluchom G.. D. a iné, pričom opäť v závere pojednávania právny zástupca uviedol, že návrhy na dokazovanie nemá. Nakoľko nebolo pred súdom riadne preukázané zavinenie žalovanej ohľadom prepojenia spol. Y. H.. Z.. A.. a spol. O., H..Z..A., pre súd nebola postačujúca iba totožnosť na strane splnomocneného zástupcu, G.. D., ako advokáta, k úkonu dohody o zlúčení. Je pochopiteľné, že ako advokát zastupuje viacerých klientov. Pokiaľ by aj k takému prepojeniu došlo, automaticky, bez náležitého preukázania, to nezakladá úmyselnú zodpovednosť žalovanej za škodu. Podľa vyššie uvedených výpisov z obchodného registra spol. Y. H.. Z.. A.. N. O., H..Z..A., personálne prepojenie žalovanej s konateľmi O. H..Z..A.. zrejme nie je. V tejto súvislosti do pozornosti žalobkyne prvoinštančný súd dal rozdiel medzi postavením fyzickej a právnickej osoby, s tým, že podľa ustanovení obchodného zákonníka sa právnická osoba nemôže dopustiť konania v rozpore s dobrými mravmi. Nakoľko teda v prejednávanej veci nebolo spoľahlivo a náležite preukázané prepojenie spol. Y. H.. Z.. A., N. O. H..Z..A., cez osobu žalovanej, zhodnotil, že žalovaná, ako fyzická osoba stráca platným postúpením pohľadávky ďalší vplyv na priebeh súdneho konania a neskôr za neho a jeho výsledok nemôže niesť zodpovednosť. Navyše bolo preukázané, že žalobkyňa má svoje pohľadávky vo výške žalovanej sumy dnes už voči O., H..Z..A., v likvidácii, ide o inú právnickú osobu, rozdielnu od strán sporu, a preto na námietky žalobkyne voči jej insolventnosti súd neprihliadal. Na základe vykonaných dôkazov vo vzťahu k tejto tretej námietke žalobkyne uzavrel, že v účtovnom období bezprostredne nasledujúcom po realizácii posledného právneho úkonu postúpenia pohľadávky zo strany žalovanej na spoločnosť Y. H.. Z.. A., bola táto spoločnosť solventná, mala kladné vlastné imanie a dosahovala kladný hospodársky výsledok. Zároveň v tomto čase ešte nevznikla na strane žalobkyne žiadna z jej pohľadávok voči tejto spoločnosti. Vo vzťahu k samotným úkonom postúpenia pohľadávok zhrnul, že tieto neboli v rozpore s dobrými mravmi, čo vyplýva aj zo skutočnosti, že tieto právne úkony boli posudzované príslušnými súdmi, a to nie v rámci rozhodovania o pripustení zmeny účastníka na základe týchto právnych úkonov, ale v rámci meritórneho rozhodovania vo veci samej, najmä pri skúmaní prítomnosti právnej legitimácie strán sporu. Rovnako ani ostatné úkony žalovanej, ktoré táto uskutočnila, nemali podľa prvoinštančného súdu charakter úmyselného konania proti dobrým mravom a nesmerovali bez vzniku iných skutkových okolností a udalostí, nemajúcej pôvod v subjekte žalovanej, k akémukoľvek ukráteniu na majetku žalobkyne. Žalobkyňa pritom v zmysle § 424 OZ zaťažovala povinnosť preukázať zavinenie žalovanej ako škodcu s tým, že medzi úmyselným konaním proti dobrým mravom a škodou musí existovať aj vzťah kauzality, t. j. škoda by musela vzniknúť ako priamy dôsledok úmyselného konania proti dobrým mravom. Nakoľko však v danej veci nebolo preukázané ani zavinenie žalovanej, ako základný predpoklad úspešného uplatnenia žaloby, zhodnotil, že nemôže existovať ani vzťah kauzality. Záverom prvoinštančný súd poukázal na princíp formálnej pravdy vyplývajúci z § 185 CSP,

povinnosť tvrdenia vyplývajúcu z § 150 CSP, nesplnenie ktorej je sankcionované stratou sporu, ako aj súdnou praxou zdôrazňovanú skutočnosť, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, aby bola strana v konaní úspešná, ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním vykonaných dôkazov, resp. právo na prebratie stranami prezentovaného výkladu všeobecne záväzných právnych predpisov (napr. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/2004, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Uviedol, že samotné zmluvy o postúpení pohľadávok a uznesenia o vyčíslení trov konania nie sú spôsobilé preukázať žalobkyňou tvrdené skutočnosti o úmyselnom konaní žalovanej v rozpore s dobrými mravmi, vzniku škody na strane žalobkyne a príčinnej súvislosti medzi konaním a vznikom škody. Žalobkyňa nepredložila žiaden relevantný dôkazný prostriedok preukazujúci oprávnenosť uplatňovaného nároku. Žalobu pre neunesenie dôkazného bremena zamietol s tým, že ďalšími námietkami, ktoré by nemali vplyv na zmenu rozhodnutia, sa nezaoberal. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa zásady úspechu vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že v konaní plne úspešnej žalovanej priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

5. Proti uvedenému rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktorá z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), f), g) a h) CSP žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Namietala jeho rozpor so skutkovým i skutočným a právnym stavom, to, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávneho a neúplného vyhodnotenia dokazovania, je nepreskúmateľný najmä pre nedostatočné a zákonu nezodpovedajúce odôvodnenie. Poukázala na to, že v prvej časti odôvodnenia (body 2.- 16.) prvoinštančný súd uviedol v časovej postupnosti stanoviská oboch sporových strán nekonzistentným a neprehľadným spôsobom. Vyjadrenia žalovanej v bodoch 4., 6., 10., 11. a 16. prakticky citoval doslovne, t. j. urobil doslovnú alebo len minimálne upravenú kópiu textu, čím sa stalo to, že mnohé časti sa na rôznych miestach opakujú a obsahujú nepravdivé tvrdenia (napr. suma 1.618,25 eura namiesto 8.639,44 eura vo veci OS BA I sp. zn. 14C/172/1996), že sú tendenčné alebo nesprávne (napr. odvolávanie sa na neprávoplatné rozsudky súdu prvého stupňa namiesto konečného rozhodnutia) alebo nesúvisiace s predmetom sporu (napr. o vlastníctve nehnuteľností na I. XX J. Y. alebo o konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti na V. XX J. Y. vedenom na OS BA I pod sp. zn. 13C/113/2007). Uviedol, že je iste pravdou, že autorom textu o niektorých nepravdách je žalovaná, ale napriek tomu tento text evokuje, že ide o skutočný stav, najmä ak súd vôbec alebo nesprávne vyhodnotil tieto tvrdenia žalovanej a ak súčasne súd neuviedol stanovisko k tej - ktorej tvrdenej skutočnosti aj zo strany žalobkyne. Na rozdiel od toho však vyjadrenia žalobkyne uvádza v rozsudku v skrátenej podobe, dokonca niektoré právne významné dôkazy a argumenty neuvádza vôbec, alebo len stručne a neúplne. Príkladmo uviedla, že v odôvodnení sa súd prvej inštancie nezoberá jej hodnotením úmyselného konania žalovanej proti dobrým mravom vrátane judikatúry a niektorých prameňov právnej teórie k tejto otázke a zneužitiu práva, ako to urobila v podaniach zo dňa 06.12.2019, 13.02.2020, 06.04.2020 a 25.06.2020. Rovnako v odôvodnení neuviedol námietky žalobkyne k tomu, že spoločnosť Y. H.. Z.. A.. nezaplatila štátu v dvoch prípadoch súdne poplatky za odvolanie (viď argumentácia v žalobe v časti III. body 1. a 2. a vyjadrenie napr. zo dňa 06.04.2020). V písomných vyjadreniach zo dňa 17.07.2019, 06.12.2019, 13.02.2020 a 06.04.2020 žalobkyňa uviedla aj ďalší príklad špekulatívneho a nemorálneho konania žalovanej týkajúceho sa postúpenia pohľadávky medzi zmluvnými stranami v opačnom postavení, t. j. pohľadávku Y. H.. Z.. A.. vo výške 8.639,44 eura podľa rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 06.11.2017, sp. zn. 14C/172/1996 žalovaná postúpila zmluvou zo dňa 28.11.2017 sama sebe, aby sa vyhla započítaniu jej pohľadávok voči Y. H.. Z.. A.. Uvedené platí aj vo vzťahu k absencii informácie o tom, že uvedený prípad postúpenia pohľadávky podľa zmluvy zo dňa 28.11.2017 je aj predmetom šetrenia na OR PZ v Senci pre podozrenie zo spáchania trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Posledným podaním žalobkyne, ktoré uvádza prvoinštančný súd v rozsudku je jej podanie z 06.12.2019 a po ňom nasleduje len vyjadrenie právneho zástupcu z 04.03.2020, t. j. prvoinštančný súd celkom opomenul uviesť obsah jej vyjadrení zo dňa 13.02.2020, 06.04.2020 reagujúcich na vyjadrenie žalovanej z 04.03.2020, ako aj obsah vyjadrení z 22.05.2020 a 25.06.2020. Za závažnejšie pochybenie okrem evidentného porušenia § 220 ods. 2 CSP označila, že tieto skutočnosti súd ani nijako nevyhodnotil podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov a výsledok svojho posúdenia neuviedol do odôvodnenia rozsudku. V ďalšom namietala, že za prekvapujúco iný vyvodil prvoinštančný súd záver v otázke vedenia označených konaní žalovanou, ako to vyplynulo z predmetných rozhodnutí vo veci samej a o náhrade trov konania. Úvahy prvoinštančného súdu prezentované v ods. 41 odôvodnenia sú totožné s vyjadrením žalovanej k predmetnému sporu a poplatné tomu, že súd si nekriticky osvojil všetko, čo uviedla protistrana, aj napriek tomu, že to

je v rozpore so skutočným stavom veci a obsahom súdnych spisov, z ktorých vyplývajú nároky na náhradu škody. Hodnotenie súdu prvej inštancie v ods. 38. a 41. odôvodnenia označila za rozporuplné a natoľko nepresné, že to vedie zároveň k nepreskúmateľnosti záveru o otázke dôvodnosti vedenia sporov žalovanou voči žalobkyni. Konkrétne poukázala na pochybenie súdu, ktorý v ods. 35. odôvodnenia uviedol, že si voči žalovanej uplatňuje sumu 35.766,74 eura, ktorá jej vznikla neuhradením trov konania podľa súdnych rozhodnutí vo veciach vedených na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 8C/388/2008 a sp. zn. 14C/180/2010 a Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26C/129/2008. V ods. 41. odôvodnenia sa prvoinštančný súd zaoberal aj správou bytového domu na I. XX J. Y., ktorá nemá nič spoločné s predmetom tohto konania. Uvedené platí aj vo vzťahu k hodnoteniu sporu o zrušenie podielového spoluvlastníctva vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 15C/113/2007, a preto záver, že žalovaná bola v tomto spore úspešná, lebo súd jej žalobu nezamietol, je nielen nesprávny (súd žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%), ale aj nepoužiteľný v danej veci. Za nepravdivý označila aj záver prvoinštančného súdu vyslovený v ods. 23. odôvodnenia, keď uviedol, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14C/172/1996 bola spoločnosť Y. H.. Z.. A.. úspešná a požadovaná výška žalovanej sumy jej nemohla byť priznaná pre smrť jej matky, čo nemohla žalovaná v roku 2017 predpokladať. V súvislosti s týmto záverom žalobkyňa poukázala na jej písomné vyjadrenie zo dňa 17.07.2019 (časť II. písm. b)), v ktorom uviedla, že predmetom postúpenia medzi žalovanou a Y. H.. Z.. A.. bola pohľadávka vo výške 125.742,07 eura, avšak vo veci samej bola dôvodná len suma 1.618,25 eura, ktorú uznala a ostatná suma do priznaných 8.639,44 eur predstavuje úroky z omeškania. Vyslovila názor, že na výsledok daného konania nemala žiaden vplyv smrť jej matky, pretože nebyť tejto udalosti, rozhodnutie vo veci samej by bolo rovnaké (viď napr. uznesenie Krajského súdu Bratislava zo dňa 31.05.2018, sp. zn. 9Co/76/2018). Nesprávny a tendenčný je aj záver prvoinštančného súdu ohľadom hodnotenia dôvodnosti žaloby v spore o odporovateľnosť právneho úkonu vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26C/129/2008. Opäť nie je podľa žalobkyne pravdou, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody titulom priznaných trov konania bola určujúcou smrť jej matky N.O. I., ako to v zhode so žalovanou vyhodnotil prvoinštančný súd. Bez ohľadu na smrť jej matky by súd žalobu musel zamietnuť aj z vecných dôvodov (viď napr. rozsudok NS SR zo dňa 23.12.1999, sp. zn. 3Cdo/102/1999 alebo nález ÚS SR zo dňa 01.07.2015, sp. zn. PL. ÚS 39/2015). V rovnakom duchu sa prvoinštančný súd dopustil nepresnosti aj pri hodnotení dvoch konaní vedených na Okresnom súde Banská Bystrica. Vo veci sp. zn. 8C/388/2018 vyslovil úvahu, že v čase postúpenia pohľadávky na Y. H.. Z.. A.. v roku 2008 nemohla žalovaná prejudikovať výsledok sporu, ktorým bolo zamietnutie žaloby z dôvodu, že Y. H.. Z.. A.. nie je aktívne vecne legitimovaný na vedenie sporu. Prvoinštančný súd uplatnil svojráznu logiku, keď uviedol, že poškodenou je vlastne žalovaná, ktorá vynaložila obrovskú sumu 4.632 eur za súdny poplatok a logicky očakávala úspech v spore. Škoda, že súd už nevyhodnotil, že bez ohľadu na tento dôvod zamietnutia žaloby vo veci samej bol žalobca v tomto spore úspešný len pokiaľ ide o sumu 145 eur (oproti žalovanej sume 33.998,18 eura). Vo veci vedenej pod sp. zn. 14C/180/2010 došlo podľa súdu k zastaveniu konania pre späťvzatie žaloby, nakoľko dlžnú sumu uhradila v priebehu konania. Aj uvedený údaj je nepravdivý, nakoľko skutočnosťou je, že žalovaná od nej žiadala zaplatiť žalobou zo dňa 29.07.2010 sumu 64.752,41 eura a žalobkyňa z ospravedlniteľných dôvodov nedopatrením meškala s jedinou platbou vo výške 3.247,14 eura za rok 2008, ktorú zaslala žalovanej dňa 03.02.2012. V priebehu konania jej tak plnila vo výške 5% z požadovanej sumy, čo sa odrazilo aj na rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania, ktorý jej bol priznaný v rozsahu 100%. V tejto otázke žalobkyňa zhrnula, že vo svojich vyjadreniach v konaní deklarovala skutočný stav konania vo veciach náhrady trov konania, predložila súdu príslušné rozhodnutia a navrhla oboznámenie s obsahom súdnych spisov. (napr. vyjadrenie zo dňa 13.02.2020). Prvoinštančný súd tieto dôkazy a argumenty ani neuviedol v rozsudku, ani ich nevyhodnotil a proti pravde v súlade so žalovanou tvrdí, že neuvádza žiadne konkrétne kroky, ktoré svedčia o úmyselnom konaní proti dobrým mravom. Poukázala tiež na to, že v písomných vyjadreniach uviedla aj ďalšie charakteristické črty konania žalovanej v spomínaných veciach, ktoré prispeli k záveru o bezdôvodnosti uplatňovaných nárokov titulom výnosu z nehnuteľnosti na V. XX J. Y.. Príkladmo uviedla to, že žalovaná nepožadovala skutočný výnos zo spoločnej nehnuteľnosti podľa princípu skutočných nákladov na vec a výnosov z nej, nerešpektovala náklady, ktoré žalobkyňa vynaložila na nehnuteľnosť a jej správu, vrátane odvedených daní štátu a mestu Y. (napr. vo veci vedenej na OS BA I pod sp. zn. 14C/172/1996), čo vyplýva aj z toho, že žalovaná požadovala „podiel z nájomného“. Požadovala podiel na výnosoch a neskôr „náhradu škody“ podľa výšky fiktívneho nájomného, za ktoré by sa jednotlivé byty a nebytové priestory mohli údajne prenajať (napr. vo veci OS BB sp. zn. 8C/388/2008). Nerešpektovala termíny, v ktorých sa má vykonať vyúčtovanie výnosov za užívanie bytov a nebytových priestorov v spoločnej nehnuteľnosti (napr. vo veci OS BB sp. zn. 14C/180/2010). Neuplatňovala niektoré nároky na súde včas (napr. OS BA I sp.

zn. 14C/172/1996). Dodala, že bez ohľadu na tieto závažné pochybenia pri vyhodnocovaní dôvodnosti žalovanou uplatňovaných nárokov, takýto spôsob výkladu dôvodnosti vedenia súdnych sporov je podľa žalobkyne nesprávny. Poukázala pritom na dispozičnú zásadu, v zmysle ktorej je výlučnou vecou žalobcu, čo a na základe akých okolností bude požadovať od žalovaného a podľa obsahu svojej žaloby musí znášať aj náklady sporu, a rovnako aj na procesné zásady rozhodovania o nároku na náhradu trov konania. Vyslovila preto názor, že procesné rozhodnutia súdov ohľadom náhrady trov konania sú jednoznačnou odpoveďou na jej tvrdenie, že žalovaná viedla voči nej neúspešné spory, čím jej spôsobila škodu tým, že nemá možnosť domôcť sa svojho práva na náhradu trov konania. Akékoľvek prehodnocovanie a revidovanie týchto skutočností v prospech žalovanej v danom konaní označila za v rozpore so zákonom, pretože výrok právoplatného rozsudku je podľa § 228 ods. 1 CSP pre strany sporu záväzný. Opačný postup by bol v rozpore s princípom právnej istoty ako imanentným znakom právneho štátu. Nedostatočne, nesprávne a neúplne vykonal súd aj vyhodnotenie ďalšej námietky žalobkyne potvrdzujúcej konanie žalovanej v rozpore s dobrými mravmi, a to insolventnosť Y. H.. Z.. A.. Prvoinštančný súd sa sústredil vo svojej argumentácii na to, či účtovná závierka BAMF-u za rok 2014 sa nachádza v zbierke listín OR a v Registri účtovných závierok MF SR. Žalobkyňa predložila v konaní dôkazy o tom, že sa tam nenachádza. Bez ohľadu na to, že to nie je pre vec podstatné (má to len dokumentovať platobnú disciplínu Y. H.. Z.. A.. pri dodržiavaní právnych predpisov), navrhla aj použitie postupu podľa § 153 ods. 2 CSP, čo súd neakceptoval, a preto sa mal podrobne zaoberať všetkými okolnosťami a tvrdeniami žalobkyne a predloženými dôkazmi, či je pravdivé tvrdenie žalovanej o tom, že „táto spoločnosť bola solventná, mala kladné vlastné imanie a dosahovala kladný hospodársky výsledok“, pričom Y. H.. Z.. A.. vraj vykonával podnikateľskú činnosť a tento stav pretrvával až do roku 2017. Prvoinštančný súd však vykonal hodnotenie dokazovania v tejto otázke v obmedzenom rozsahu a tiež neúplne a nesprávne. Ako nepravdivé vyhodnotil tvrdenie žalobkyne, že insolventnosť tejto spoločnosti vyplýva z dvoch žiadostí o priznanie oslobodenia od zaplatenia súdnych poplatkov. Poukázala pritom na to, že vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14C/172/1996 žiadal Y. H.. Z.. A.. dňa 29.02.2016 o oslobodenie od zaplatenia súdneho poplatku a predložil súdu tlačivo, z ktorého vyplýva, že je bezmajetný a insolventný (nevlastní žiadne nehnuteľnosti ani hnutelnosti nad hodnotu 750 eur, nemá bankové úvery, ani pôžičky alebo pohľadávky voči tretím osobám a má zostatok na účet v banke v sume 11,53 eura). Keď súd uznesením zo dňa 06.04.2016 rozhodol o tom, že mu nepriznáva oslobodenie od súdneho poplatku, podal odvolanie, v ktorom namietal, že súd nezohľadnil jeho nepriaznivé majetkové pomery, ktoré mu v prípade zaplatenia súdneho poplatku znemožnia realizáciu jeho ústavou garantovaných práv. Vo veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 8C/388/2008 Y. H.. Z.. A.. žiadal dňa 29.05.2017 o oslobodenie od zaplatenia súdneho poplatku vo výške 4.782 eur za dovolanie s odôvodnením, že sa dlhodobo nachádza v nepriaznivej finančnej situácii, pretože aktuálne disponuje iba finančnými prostriedkami na účte vo výške 56,33 eura, nie je vlastníkom nehnuteľnosti, motorového vozidla, žiadnych hnutelných vecí nad 750 eur a pod. S týmito dôkazmi o nemajetnosti však prvoinštančný súd nesúhlasil dôvodiac tým, že nezistil, že by predmetná spoločnosť nevykonávala žiadnu hospodársku aktivitu, prípadne, že by bola nemajetná, práve naopak. V konaní pritom žalobkyňa namietala, že niektoré čiastkové písomnosti Y. H.. Z.. A.. nie sú spoľahlivým dôkazom o jeho podnikateľskej činnosti a solventnosti, pretože si vyžadujú odborné znalosti a preskúmanie iných ekonomických súvislostí. Platí to aj o údajoch v účtovnej závierke za rok 2014, ktorej žalovaná pripisovala neobyčajnú váhu, a preto aj súd vykonal rozsiahle úkony s cieľom zadovážiť tento dôkaz. Podľa opakovaných tvrdení žalovanej Y. H.. Z.. A.. vykonával podnikateľskú činnosť a dosiahol výnosy 11.873,73 eura, mal kladný hospodársky výsledok 7.282 eur a pod., čo si osvojil aj súd. Nevyhodnotil už však to, čo žalobkyňa uviedla vo vyjadrení zo dňa 25.06.2020 vo väzbe na hodnotenie písomností daňového úradu, ktoré predložila žalovaná až na pojednávaní dňa 10.06.2020. Zo zápisnice o ústnom pojednávaní Daňového riaditeľstva v Bratislave zo dňa 22.01.2016 vyplynulo, že žalovaná žalobkyňou zasielané výnosy prevádzala na Y. H.. Z.. A., a žalovaná tento „príjem“ považuje za výkon podnikateľskej činnosti. V roku 2014 obdržal od nej výnos vo výške 11.873,73 eura, ktorý následne previedla na BAMF, ktorá ich zdanila. Táto suma sa uvádza aj v účtovnej závierke Y. H.. Z.. A.. za rok 2014 (výnosy z hospodárskej činnosti). Je to presne tá suma, ktorá podľa žalovanej a súdu má byť dôkazom podnikateľskej a hospodárskej aktivity Y. H.. Z.. A., hoci ide len o prelievanie finančných prostriedkov z jedného subjektu na spriaznený subjekt. V tejto súvislosti nevyhodnotil prvoinštančný súd aj ďalšiu jej argumentáciu vo vyjadrení zo dňa 04.03.2020, ktorá vyvracia predošlé tvrdenia žalovanej o aktívnej podnikateľskej a hospodárskej činnosti počas celého obdobia jej existencie a zlúčenia s O., H..Z..A.. v roku 2017. Konkrétne žalobkyňa v predmetnom podaní dala do pozornosti argumentáciu žalovanej odôvodňujúcu zlúčenie Y. H. O., H..Z..A.. tým, že prestal existovať hospodársky dôvod existencie pretože táto spoločnosť uskutočňovala svoju podnikateľskú činnosť v súvislosti s pohľadávkami, ktoré

nadobudla od nej a inú činnosť nevykonávala. Hospodársky dôvod existencie uvedenej spoločnosti bola „podnikateľská činnosť v súvislosti s jej pohľadávkami“, pretože „inú činnosť nevykonávala“. Akonáhle skončili súdne spory medzi nimi, Y. H.. Z.. A.. pocítila snahu zmiznúť ako právnická osoba a dohodla zlúčenie s inou (taktiež insolventnou) spoločnosťou, a teda svoj zánik. Žalovaná už nerešpektovala, že súdne konania neboli skončené, pretože prebiehalo konanie o náhrade trov konania neúspešného Y. H.. Z.. A.. Všetky údaje uvedené v účtovných a daňových písomnostiach sú teda nejednoznačné a nemôže slúžiť na zodpovedanie otázky, či táto spoločnosť bola solventná alebo nie. Na to môže slúžiť len odpoveď na otázku, ako si plnil Y. H.. Z.. A.. svoje záväzky a povinnosti. Položila pritom otázku, že ak bola uvedená spoločnosť v roku 2014 a v ďalších rokoch do roku 2017 solventná, prečo v týchto veciach nezaplatila súdne poplatky? Rovnaká otázka platí aj pre konania sp. zn. 26C/129/2008 (súdny poplatok z odvolaní z 02.03.2012 v sume 99,50 eura) a sp. zn. 14C/172/1996 (súdny poplatok z odvolania z 20.06.2012 vo výške 7.150,50 eura). Obe tieto sumy sú pritom doteraz vedené ako dlh v registri pohľadávok Justičnej pokladnice SR (teraz už O., H..Z..A..). Oprávnené sa potom žalobkyňa tiež pýta, že ak v roku 2017 bol Y. H.. Z.. A.. solventný, tak prečo si nesplnil povinnosť podľa uznesenia OS Banská Bystrica zo dňa 17.05.2017, č. k. 8C/388/2008-731 a nezaplatil žalobkyni náhradu trov konania vo výške 20.455,29 eura? Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 09.08.2017 a vykonateľnosť dňa 15.08.2017, t. j. ešte pred uzatvorením zmluvy o zlúčení s O., H..Z..A... Ani jednu z uvedených otázok prvoinštančný súd však nevyhodnotil v súvislosti s tvrdeniami sporových strán o solventnosti, resp. insolventnosti spoločnosti Y. H.. Z.. A.. Na tieto otázky sa nevyjadřila ani žalovaná, a preto je ich podľa žalobkyne potrebné v zmysle § 151 ods. 1 CSP považovať za nesporné.

6. V ďalšom žalobkyňa v odvolaní poukázala na zásadu voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 CSP), ktorá neznamená ľubovôľu súdu s tým, že vyhodnotenie dokazovania musí byť úplné vo vzťahu k všetkým skutočnostiam, ktoré v konaní vyšli najavo a sú významné z hľadiska predmetu sporu. Zdôraznila, že rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotenú, môže byť z tohto dôvodu vecne nesprávne. K výčitke prvoinštančného súdu, že sa vyjadřovala k dôsledkom vyplývajúcim z uzatvorenej dohody o zlúčení Y. H.. Z.. A.. N. O., H..Z..A. podľa zmluvy zo dňa 27.10.2017 uviedla, že prvoinštančný súd zrejme nepochopil dôvody, ktoré ju k tomu smerovali. Predovšetkým žalovaná pri rôznych príležitostiach namietala, že jej nebola spôsobená skutočná škoda, pretože disponuje pohľadávkami proti O., H..Z..A.. v žalovanej výške, ale neiniciovala exekučné konanie proti dlžníkovi, a teda nepreukázala údajnú nevyhľaditeľnosť pohľadávok. Dôvodmi uvádzanými vo vyjadrení zo dňa 06.12.2019 a predloženými dôkazmi reagovala na túto obranu žalovanej a zdôvodnila právny a faktický stav týkajúci sa „schránkovej“ spoločnosti O., H..Z..A., ktorá na základe zmluvy o zlúčení z 27.10.2017 sa stala nástupníckou spoločnosťou Y. H.. Z.. A.. Nástupníckou spoločnosťou bola pritom v ďalších najmenej 34 obchodných spoločností a dňom 24.09.2018 vstúpila do likvidácie, ale aj likvidátorom je zrejme nastrčená osoba, ktorá nepreberá žiadne zásielky. Preukázala pritom, že má daňový nedoplatok vo výške 153.207,05 eura, dlh na sociálnom poistení vo výške 2.608,70 eura a nedoplatok preddavku na zdravotné poistenie v sume 646,86 eura, štyri dlhy vo výške 6.459 eur voči ďalším štátnym orgánom a Justičnej pokladnici dlhuje v šiestich prípadoch spolu 8.651,21 eura a je voči nej vedených 44 exekúcií. Uvedené preto bolo reakciou na tvrdenia protistrany o možnom vymáhaní dlhu voči O., H..Z..A.. a preukázala tým, že ekonomická a právna situácia tejto spoločnosti znemožňuje uspokojiť jej pohľadávky, ktoré sa tým stávajú nevyhľaditeľné a nedobytné. Podanie exekučného návrhu voči dlžníkovi by neznamenal nič iné, len zbytočné navýšenie nákladov na vymoženie jej práv. Okrem toho opisom týchto nespochybniteľných skutočností chcela demonštrovať, ako sa žalovaná zachovala pri likvidácii svojej spoločnosti Y. H.. Z.. A., aby sa vyhla akejkoľvek zodpovednosti za záväzky aj v budúcnosti a koho si vybrala na túto smrť. Zachovala si fakticky kontrolu nad konečným vývojom sporov, keď jej právny zástupca G.. D. D., čo by zástupca oboch strán zmluvy o zlúčení zastupoval aj O., H..Z..A.. v neskončených konaniach o náhradu trov konania. Z nesprávneho a neúplného vyhodnotenia dokazovania prvoinštančným súdom vychádzajú aj závery o neunesení dôkazného bremena (ods. 44. a 45. odôvodnenia) a navodzujú domnienku, že súd za „relevantný dôkaz“ považoval len zmluvy o postúpení pohľadávok a rozhodnutia súdov o náhrade trov konania. Žalobu však podrobne odôvodnila radom nesporných skutočností, ktoré charakterizujú účelové konania žalovanej smerujúce k tomu, aby sa v súdnych sporoch vedených voči nej vyhla zodpovednosti za negatívny výsledok sporov. Za východiskovú právnu skutočnosť označil, to, že ust. § 424 OZ nevyžaduje porušenie právnej povinnosti, ale zahrňuje prípady oprávneného výkonu práva, ktorý úmyselne poškodzuje iného a nedosahuje intenzitu protiprávnosti, ale je v rozpore s dobrými mravmi. Platí pritom, že pri postúpení pohľadávky súd neskúma prejudiciálne existenciu, resp. platnosť zmluvy o postúpení (napr. rozsudok NS SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4Obo/210/01). Ustanovenie § 424 OZ je právnym nástrojom potierania

zneužitia právnych prostriedkov. „V modernom demokratickom právnom poriadku dobre fungujúci inštitút zákazu zneužitia subjektívnych práv sa stáva indikátorom stability právnych vzťahov a tým prelmuje niektoré nosné pravidlá súkromného práva, ako napr. „kto vykonáva svoje práva, nikoho nepoškodzuje“, čím podkopáva autoritu a neohrozené panstvo pozitívneho vnímania právneho poriadku a vzťahov, ktoré tento normatívny systém upravuje“. Na tieto a niektoré ďalšie časti teoretických prác G. Č. N. E. O. poukázala pritom vo vyjadrení zo dňa 06.04.2020. Záverom identifikovala zneužitie právnych prostriedkov zo strany žalovanej, ktoré malo za následok jej úmyselné konanie proti dobrým mravom: a) účelové založenie spoločnosti Y. H. Z. A., ktorej jedinou činnosťou bolo zastupovanie žalovanej v súdnych sporoch vedených proti nej o zaplatenie výnosov zo spoločnej nehnuteľnosti na V. XX J. Y.; b) žalovaná nemala žiaden rozumný dôvod pre postupovanie pohľadávok na jej spoločnosť s tým, aby táto spoločnosť bola stranou v súdnych konaniach a vedenie týchto konaní mohla kvalifikovane vykonávať samotná nositeľka v konaní uplatňovaných nárokov, ako tomu v skutočnosti bolo, nakoľko žalovaná ako konateľka Y. H. Z. A. konala v súdnych sporoch fakticky sama, či už ako fyzická osoba alebo ako štatutárna zástupkyňa spoločnosti, resp. prostredníctvom právneho zástupcu; postúpenie pohľadávok bola premyslená, organizovaná, systematicky a účelovo uskutočňovaná činnosť vo všetkých súdnych sporoch vedených medzi nimi od roku 2010 do 2014; d) žalovaná postúpila Y. H. Z. A. svoje pohľadávky v enormne vysokých sumách, hoci táto spoločnosť bola po celý čas až do jej zániku v roku 2017 insolventná, e) neúspech žalovanej vo veci samej a z toho rezultujúci nárok na náhradu trov konania; f) nezaplatenie súdnych poplatkov za odvolanie, nesplnenie záväzku žalovanej zaplatiť žalobkyni trovy konania vo veci sp. zn. 8C/388/2008; g) finálne kroky žalovanej, ktorá ako štatutárna zástupkyňa Y. H. Z. A. dňa 27.10.2017 uzavrela zmluvu o zlúčení s nástupníckou „schránkovou“ a predĺženou spoločnosťou O., H. Z. A., ktorá následne vstúpila do likvidácie vedomá si toho, že súdne konania neboli skončené, pretože prebiehalo rozhodovanie o náhrade trov konania; h) amorálne konanie voči žalobkyni charakterizujú aj ďalšie prípady nesúvisiace s predmetom konania, ale potvrdzujúce jej všestranné špekulatívne kroky spôsobujúce jej škodu (postúpenie pohľadávky medzi zmluvnými stranami v opačnom postavení, ktorá je predmetom konania vedeného na OS BB pod sp. zn. 15C/27/2018 alebo predmetom prešetrovania orgánmi činnými v trestnom konaní). Podporne opätovne aj v odvolacom konaní poukázala na právne závery vyslovené v rozsudku NS ČR vo veci sp. zn. 25Cdo/3834/2010 a NS SR sp. zn. 3Cdo/78/2009. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom a konaním, ktoré mu predchádzalo nerešpektoval rad ustanovení právnych predpisov, ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít a pramene právnej teórie. Nároky, ktoré si žalobkyňa v konaní uplatňuje treba pritom posudzovať v intenciách čl. 2 ods. 1 CSP a obsahu práva na spravodlivý súdny proces. Žalovaná voči nej neúspešne viedla súdne spory a výsledkom je jej zodpovednosť aj vo finančnej oblasti, keď hradenie trov konania úspešnému účastníkovi sporu má okrem sankčnej funkcie aj funkciu reparačnú za náklady, ktoré musela žalobkyňa vynaložiť na hájenie jej práv. Žalovaná sa však v rozpore s dobrými mravmi vyhla tejto zodpovednosti a tým jej spôsobila žalovanú škodu. Záverom s akcentom na judikatúru ESLP a ÚS SR (napr. nálezy ÚS SR sp. zn. I. ÚS 226/03, I. ÚS 290/2015, I. ÚS 241/07) namietala porušenie práva na spravodlivý súdny proces v dôsledku nedostatku riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

7. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Nestotožnila sa s pochybeniami, ktoré prvoinštančnému súdu v odvolaní vytýkala žalobkyňa. K námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia poukázala na to, že v zmysle súdnej praxe sa nevyžaduje, aby súd dal odpoveď na každý argument strany, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný. Na uvedené poukázal aj súd prvej inštancie v ods. 47. odôvodnenia, s čím sa žalovaná plne stotožňuje. Podľa jej názoru napadnuté rozhodnutie spĺňa zákonom stanovené aj ustálenou judikatúrou precizované náležitosti, pričom jasne, zrozumiteľne a jednoznačne identifikuje tak jednotlivé návrhy a prednesy procesných strán, aplikované právne normy, ako aj ktoré skutočnosti a dôkazy súd považoval za významné pre svoje rozhodnutie, pričom jednoznačne obsahuje aj vysvetlenie, ako tieto dôkazy a tvrdenia strán vyhodnotil a na základe akých skutočností dospel k prijatému záveru. Odvolaciu námietku nepreskúmateľnosti preto označila za nedôvodnú. Rovnako vyhodnotila aj námietku nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov. Zdôraznila, že súd v zmysle § 185 CSP vychádza výlučne z dôkazov navrhnutých stranami sporu a nemusí sa tak dostať k úplnému zisteniu pravdy, nakoľko o spore si môže urobiť obraz len v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Žalobkyňa pritom nijako nerozporuje, že na účely preukázania oprávnenosti nároku a jeho výšky predložila v zásade len jednotlivé uznesenia príslušných súdov o náhrade trov konania, od ktorých odôvodňuje výšku nároku a poukázala na skutočnosť, že obsahom súdnych spisov v konaniach vedených na Okresnom súde Banská Bystrica sp.

zn. 8C/388/2008, sp. zn. 14C/180/2010 a v konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14C/172/1996, sp. zn. 26C/129/2008, sú aj jednotlivé zmluvy o postúpení pohľadávok. Vo vzťahu k ďalšiemu obsahu týchto súdnych spisov žalobkyňa nepoukázala na žiadne časti ich obsahu, ktoré by mali preukazovať oprávnenosť jej nároku. Žalobkyňa predložila len dôkazy, ktoré sama označila za nepriame. Je pritom v absolútnom rozpore so základnými zásadami civilného sporového konania, najmä avšak nie výlučne so zásadou hospodárnosti konania, aby súd v rámci výkonu právomoci súdneho prieskumu sporu vykonával navrhnuté dôkazy spôsobom štúdia celých priložených súdnych spisov za účelom identifikácie takých listín a dôkazov, ktoré y mohli byť na prospech tvrdených nárokov žalobkyne. Jednoznačne tak platí, že jednotlivé zmluvy o postúpení pohľadávok, ani uznesenia o vyčíslení trov konania nie sú spôsobilé preukázať žalobkyňou tvrdené skutočnosti o úmyselnom konaní žalovanej v rozpore s dobrými mravmi, vzniku škody na jej strane a príčinnej súvislosti medzi týmto konaním a vznikom škody, tak ako to konštatoval prvoinštančný súd. Pokiaľ žalobkyňa disponuje dôkazmi, ktoré preukazujú jej tvrdenia, a teda nesprávne zistený skutkový stav veci zo strany súdu prvej inštancie, mala tieto dôkazy označiť, resp. predložiť v rámci prvoinštančného konania a mohla sa tak vyhnúť záveru o neunesení dôkazného bremena. Neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobkyne a následnú zodpovednosť za pre ňu nepriaznivý výsledok konania nie je možné preniesť na stranu súdu prvej inštancie. Naopak, súdom prvej inštancie zistený skutkový stav vecí tak, ako ho bolo možné zistiť na základe stranami sporu navrhnutých a predložených dôkazov, je zjavne úplný a správny, pričom hodnotenie týchto dôkazov vykonané súdom, ako aj záver o nedôvodnosti nároku žalobkyne, je potrebné považovať za zákonné. K údajnej neúplnosti a nesprávnosti vyhodnotenia otázky o solventnosti Y. H.. Z.. A.. uviedla, že súd prvej inštancie tejto otázke venoval značný priestor, nakoľko žalobkyňa insolventnosť Y. H.. Z.. A.. identifikovala ako významnú a určujúcu na preukázanie oprávnenosti žalovaného nároku. V tejto otázke súd prvej inštancie jasne, zrozumiteľne a vecne argumentačne zdôvodnil prijatý záver o solventnosti tejto spoločnosti, s ktorým sa žalovaná plne stotožňuje. Záverom k problematike zlúčenia spoločnosti Y. H.. Z.. A... so spoločnosťou O., H..Z..A.. uviedla, že žalobkyňa v tejto súvislosti v odvolaní argumentuje len vo vzťahu k obrane žalovanej v konaní a jej argumentácia nesmeruje voči obsahu a dôvodom napadnutého rozsudku. Navyiac prvoinštančný súd sa aj samotnému zlúčeniu uvedených spoločností s možnými dopadmi na oprávnenosť nároku žalobkyne dôkladne venoval a správne nedospel k záveru, že by tento úkon bez ďalšieho mohol založiť oprávnenosť žalovaného nároku. Podané odvolanie tak nie je spôsobilé podľa žalobkyne spochybníť výrok a odôvodnenie napadnutého rozsudku.

8. Žalobkyňa v odvolacej replike označila vyjadrenie žalovanej za nekonkrétne avšeobecné. Uviedla, že súhlasu žalovanej s obsahom napadnutého rozsudku možno rozumieť najmä preto, že stanoviská žalovanej prvoinštančný súd vo viacerých častiach akceptoval a prijal za základ rozhodnutia. Žalovaná stále nezodpovedala otázku, prečo spol. Y. H.. Z.. A.. neuhradila súdne poplatky, keď podľa nej bola solventná. Vo vyjadrení sa nezaoberá jej výhradami a kritikou postupu a rozhodnutia prvoinštančného súdu. Jej vyjadrenie k odvolaniu preto nemá žiadnu výpovednú hodnotu a je nepoužiteľné pre odvolacie konanie. Okrem opakovanej a nekritickej aklamácie s napádaným rozsudkom nič konkrétne z jej vyjadrenia nevyplývalo.

9. Žalovaná v odvolacej duplike uviedla, že zotrváva na celej doterajšej argumentácii majúcej za to, že podané odvolanie nie je spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

10. Opravným uznesením zo dňa 24.09.2021, č. k. 12C/132/2017-460, súd prvej inštancie opravil číslo strany napadnutého rozsudku (297) tak, že správnym číslom strany je 397.

11. Podaním doručeným v priebehu odvolacieho konania žalobkyňa odvolaciemu súdu oznámila, že Okresný súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 20.01.2020, č. k. 15C/27/2018-181 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.11.2021, č. k. 17Co/64/2020-300 určil, že zmluva zo dňa 28.11.2017, ktorou postupca Y. H.. Z.. A.. postúpil postupníčke D. Y. pohľadávku vo výške 8.639,44 eura podľa rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 06.11.2017, sp. zn. 14C/172/1996 je voči žalovanej D. U. právne neúčinná. Prvoinštančný a druhoinsťančný súd zhodne konštatovali, že postúpením pohľadávky došlo k zmenšeniu majetku dlžníka Y. H.. Z.. A.. Uvedené skutočnosti sa bezprostredne netýkajú tohto sporu, ale veľmi príznačne podľa žalobkyne charakterizujú správanie a konanie žalovanej, ktoré je všemožne ovládané snahou odmietnuť jej práva a poškodiť ju. V súvislosti s prípadmi škôd, ktoré sú predmetom podanej žaloby, potvrdzujú úmyselné konanie žalovanej proti dobrým mravom jednotlivými úkonmi a činnosťami, ktoré v komplexe na seba nadväzujúcich

a premyslene vykonaných krokov mali pre žalovanú zabezpečiť, aby neniesla zodpovednosť za neúspešne vedené súdne spory.

12. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením, prejednal odvolanie žalobkyne bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

13. Podľa § 424 OZ za škodu zodpovedá aj ten, kto ju spôsobil úmyselným konaním proti dobrým mravom.

14. Právna úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú úmyselným konaním proti dobrým mravom má pôsobiť ako korektív postihujúci prípady vzniku škody, ktoré nemožno subsumovať pod zodpovednosť za zavinené protiprávne porušenie zmluvnej povinnosti či zavinené protiprávne porušenie povinnosti vyplývajúcej z právneho predpisu. Citované ustanovenie § 424 OZ umožňuje sankcionovať správanie v rozpore s prevládajúcou predstavou o hodnotách spoločnosti, čo pochopiteľne podmieňuje prísnejšími normatívnymi podmienkami vzniku tejto zodpovednosti, ktoré spočívajú v nevyhnutnosti preukázania rigoróznnejšej formy zavineného konania, ktoré sa dostalo do kolízie s dobrými mravmi, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi úmyselným konaním proti dobrým mravom a vznikom škody vo forme úmyslu. Prípady osobitnej zodpovednosti za škodu, ako aj všeobecnej zodpovednosti za škodu majú vo vzťahu k zodpovednosti podľa § 424 OZ aplikačnú prioritu (ak určitým správaním dochádza k porušeniu konkrétnej právnej povinnosti a zároveň je takéto konanie možné považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi, sankcionuje sa takéto správanie na základe konkrétnej zodpovednostnej skutkovej podstaty predvídajúcej porušenie konkrétnej právnej povinnosti). Z uvedeného tak vyplýva, že zodpovednosť podľa § 424 OZ nastupuje až v prípade, ak nie je možné identifikovať porušenie konkrétnej právnej povinnosti. Aplikačným východiskom je z pohľadu § 424 OZ posúdenie toho, či určité konanie škodcu napĺňa znaky rozporu s dobrými mravmi (contra bonos mores). Konanie, ktoré smeruje k uskutočneniu zákonom predpokladaného výsledku, je konaním dovoleným, a to aj v prípade, že jeho vedľajším následkom je vznik škody. Ak však niekto vykonáva svoje právo spôsobom, ktorý zámerne poškodzuje iného, ide o šikanóznny výkon práva, a teda o konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď výkon práva sa stáva iba prostriedkom na poškodenie iného. Jedná sa o konanie, ktoré síce neodporuje zákonu a ani ho neobchádza, no napriek tomu poškodzuje záujmy iných osôb a vo všeobecnom povedomí sa považuje za neprípustné. Pri právnom úkone, ktorý svojim obsahom a účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, už neprichádza do úvahy posúdenie, či nie je v rozpore s dobrými mravmi (obdobne viď rozsudok NS SR vo veci sp. zn. 2Cdo/281/2005). Konanie škodcu musí predstavovať porušenie dobrých mravov z objektívneho hľadiska, a teda priečiť sa spoločnosťou všeobecne uznávaným morálnym normám založených na zásadách slušnosti, ohľaduplnosti, porozumenia a vzájomného rešpektu. Takéto konanie nie je v rozpore s právnou normou ustanovujúcou konkrétny zákaz/príkaz, nenapĺňa však očakávaný štandard súladu s minimálnymi právnoteoretickými a sociálnoetnickými požiadavkami spoločenského správania sa. Môže sa pritom jednať tak o komisiívne, ako aj o omisiívne konanie, ktorého hlavným a primárnym motívom je spôsobiť inému škodu. Vedomosť škodcu sa viaže na skutočnosti, z ktorých následne možno vyvodiť rozpor s dobrými mravmi. Na založenie zodpovednosti sa pritom nevyžaduje vedomosť škodcu o tom, že jeho konanie nie je v súlade s dobrými mravmi. Rozpor právneho úkonu nemožno vyvodiť z okolností, ktoré nastali po jeho urobení, a ktoré s jeho obsahom ani účelom nesúvisia. Úmysel konania môže byť priamy, kedy škodca vedel, že svojím konaním spôsobí škodu a súčasne chcel tento následok vyvolať alebo nepriamy, ak škodca vedel, že svojím konaním môže spôsobiť škodu a pre prípad, že ju spôsobí, bol s týmto následkom uzrozmeneý. Rozhodujúcim znakom úmyslu je predchádzajúca vedomosť škodcu o tom, že jeho konanie je spôsobilé spôsobiť inému škodu. Nedostatočným je ľahostajný vzťah k výsledku konania, ktorý nemožno subsumovať ani pod nepriamy úmysel, pretože vzťah ľahostajnosti nestačí na naplnenie vôľovej zložky nepriameho úmyslu vyžadujúceho vyšší stupeň vôle vo forme uzrozmeneia. Úmysel sa musí vzťahovať na samotné konanie v rozpore s dobrými mravmi, a teda zastúpená u škodcu musí byť vôľová zložka vedúca k danému konaniu a rovnako aj k následku (vznik škody). Uvedené normatívne predpoklady pre založenie zodpovednosti škodcu podľa § 424 OZ musí v súdnom konaní preukázať poškodený.

15. V prejednávanej veci si žalobkyňa podanou žalobou a jej následnými zmenami v podobe rozšírenia žaloby voči žalovanej uplatnila nárok na náhradu škody v celkovej výške 38.295,18 eura

s príslušenstvom titulom úmyselného konania žalovanej v rozpore s dobrými mravmi, ktorého sa mala dopustiť systematickým a účelovým postupovaním fiktívnych pohľadávok uplatňovaných voči žalobkyni v konaniach vedených na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 8C/388/2008, sp. zn. 14C/280/2010 a na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26C/129/2008, sp. zn. 14C/172/1996 zo žalovanej ako postupcu na personálne prepojenú a insolventnú spoločnosť Y. H.. Z.. A.. ako postupníka. Napádaným konaním, t. j. uzatvorením zmlúv o postúpení pohľadávok v rokoch 2010-2014 malo na strane žalobkyne dôjsť k vzniku škody spočívajúcej v súdmi priznanej a pre nedostatok majetku dlžníka nevymáhateľnej náhrady trov konania. Súd prvej inštancie v zhode s obranou žalovanej po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a v konaní nepreukázala zákonné predpoklady pre vznik žalovaného nároku, a to úmyselné konanie žalovanej v rozpore s dobrými mravmi s cieľom spôsobiť žalobkyni škodu, v dôsledku čoho nie je splnená ani podmienka príčinnej súvislosti. Na rozdiel od žalobkyne bol tiež toho názoru, že žalovanou neboli spory iniciované bezdôvodne a v úmysle spôsobiť žalobkyni tvrdenú škodu, a že spoločnosť Y. H.. Z.. A.., na ktorú boli žalované pohľadávky s príslušenstvom prevedené, nebola v rozhodnom čase insolventná. Uvedené identifikoval ako zásadné a pre rozhodnutie podstatné námietky žalobkyne, na ktorých zotrvala v priebehu celého konania, a ktorými sa v napadnutom rozsudku zaoberal. Žalobkyňa sa nestotožnila ani so skutkovými ani s právnymi závermi prvoinštančného súdu a okrem nepreskúmateľnosti v odvolaní prvoinštančného súdu vytkla, že nesprávne a neúplne vyhodnotil vykonané dokazovanie, na jeho základe dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec aj nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou.

16. Odvolací súd po dôslednom oboznámení sa s obsahom spisového materiálu vyhodnotil odvoláciu argumentáciu ako nespôsobilú spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku plne sa stotožniac so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie o neunesení bremena tvrdenia a dôkazného bremena žalobkyňou v kontradiktórnom spore.

17. Ako už odvolací súd uviedol v ods. 13. odôvodnenia dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu splnenia podmienok pre založenie subjektívnej zodpovednosti za škodu podľa § 424 OZ zaťažuje v konaní žalobkyňu a toto je od 01.07.2016 nevyhnutné vnímať v intenciách sporového súdneho konania, v ktorom proti sebe stoja strany sporu s kontradiktórnym záujmom na výsledku konania. Sporové konanie je po zmene civilného kódexu je ovládané prejednávajúcou zásadou, t. z. stranu sporu zaťažujú dve vzájomne prepojené povinnosti - povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť (dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí), neunesenie ktorých je spojené s neúspechom v spore. Strana sporu je tak v záujme vlastného úspechu v konaní povinná substancovať všetky skutkové okolnosti podstatné a rozhodujúce z hľadiska hypotézy hmotnoprávnej normy, z ktorých vyvodzuje svoju procesnú taktiku (útok alebo obranu). Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia kontruje povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti. Vzhľadom k tomu, že súd je v sporovom konaní limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu (princíp formálnej pravdy), povinnosť tvrdenia nadobúda v intenciách Civilného sporového poriadku kľúčový význam a predstavuje jeden z kardinálnych princípov civilného procesu. Viazá sa na podstatné a rozhodujúce skutočnosti relevantné z hľadiska hmotného práva. Následkom porušenia povinnosti žalobcu substancovane tvrdiť je jeho neúspech v spore a rovnako platí, že následkom porušenia povinnosti žalovaného substancovane tvrdiť je, že súd bez toho, aby vykonal dokazovanie, nezohľadní jeho procesnú obranu (dokazovaním v sporovom konaní sa má preukázať to, čo strany v spore tvrdili a nie zisťovať, čo strany netvrdili). Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následné neunesenie dôkazného bremena vedie v prípade žalobcu k procesnej pasivite, sankcionovanej stratou sporu. Potrebné je tiež dodať, že rozhodujúcim pre riadne splnenie týchto povinností je nielen obsahové hľadisko (kvalita a relevantnosť tvrdenia a navrhovania dôkazov, pravdivosť a úplnosť, t. j. substancované tvrdenie), ale aj časové hľadisko. Civilné sporové konanie totiž od strán sporu vyžaduje adekvátnu mieru vigilancie a diligencie (bdelosť a dôslednosť). V zmysle normatívnej úpravy nadväzujúcej na rímskoprávnu zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“ (bdelým patrí právo) je strana sporu je povinná uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas.

18. Žalobkyňa bola v konaní povinná preukázať úmyselné konanie žalovanej v rozpore s dobrými mravmi s cieľom spôsobiť žalobkyni škodu, t. j. úmysel (priamy alebo nepriamy), vznik škody a príčinnú súvislosť medzi konaním a spôsobením škody. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že žalobkyňa skutkovo vymedzila štyri parciálne nároky na náhradu škody (neuhradené trovy konania priznané žalobkyni uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 17.05.2017, sp. zn. 8C/388/2008 vo výške 20.455,29 eura, uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.12.2018, sp. zn.

14C/172/1996 vo výške 14.308,61 eura + 53,42 eura, uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 12.04.2019, sp. zn. 14C/180/2010 vo výške 9.588,86 eura, uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 07.06.2019, sp. zn. 26C/129/2008 vo výške 2.528,48 eura), a preto bolo splnenie normatívnych podmienok potrebné skúmať vo vzťahu ku každému z konaní žalobkyňou substancovaných pod skutkovú podstatu vymedzenú ust. § 424 OZ. Z argumentácie žalobkyne však vyplynula skutková zhoda v namietanom konaní žalovanej v rozpore s dobrými mravmi spočívajúca v uzatvorení zmluvy o postúpení žalovaných pohľadávok zo žalovanej (v danom čase v postavení žalobkyne) na spriaznenú právnickú osobu - Y. H.. Z.. A., v ktorej bola jedinou konateľkou a spoločníčkou v rozhodnom období žalovaná. Súd prvej inštancie správne vychádzal zo záveru, že úmysel ako kvalifikovaná forma zavinenia musí byť pri uplatnení nároku na náhradu škody podľa § 424 OZ riadne a bez väčších pochybností preukázaný žalobkyňou, ktorá však za týmto účelom na podporu svojej argumentácie poskytla prvoinštančnému súdu ako podstatné a relevantné dôkazy len uznesenia o priznaní náhrady trov konania v spojení so zmluvami o postúpení pohľadávok žalovaných v jednotlivých konaniach, uzatvorenie ktorých nebolo medzi stranami sporné. Následne z uskutočnenia týchto právne dovolených úkonov (zmluvná cesia pohľadávok), väčšinového neúspechu žalovanej v predmetných konaniach a insolventnosti Y. H.. Z.. A., resp. nedobytnosti splatných pohľadávok na náhradu trov konania voči právnenému nástupcovi Y. H.. Z.. A., H. O., H.Z.A., vyvodzovala naplnenie znakov skutkovej podstaty uvedenej v § 424 OZ. Súd prvej inštancie však správne vyhodnotil, že uvedené dostatočným spôsobom nepreukazuje, že žalovaná v čase postupovania pohľadávok konala v priamom či nepriamom úmysle spôsobiť žalovanej v budúcnosti škodu v podobe neuspokojenia pohľadávok z titulu priznanej náhrady trov konania. Medzi stranami nebolo sporné, že k cesii pohľadávky žalovanej v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14C/172/1996 došlo dňa 07.07.2010 a k rovnakému dátumu došlo aj k postúpeniu pohľadávky žalovanej v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26C/129/2008, k postúpeniu pohľadávky žalovanej v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 14C/280/2010 došlo dňa 25.02.2013 a pod sp. zn. 8C/388/2008 došlo dňa 17.09.2014. Pre posúdenie konania žalovanej sú rozhodné práve tieto okamihy uzatvorenia zmlúv o postúpení pohľadávok, ktoré žalobkyňa identifikovala ako konanie v rozpore s dobrými mravmi a k okamihu postúpenia pohľadávok musel byť daný minimálne nepriamy úmysel žalovanej spôsobiť žalobkyňi v budúcnosti škodu. Aby bola založená zodpovednosť žalovanej podľa § 424 OZ, musela byť primárnym hospodárskym účelom predmetných zmlúv snaha vyhnúť sa zodpovednosti za budúcu náhradu trov konania. Súd prvej inštancie sa celkom správne neobmedzil výlučne na posúdenie výsledku predmetných konaní z pohľadu percentuálnej úspešnosti, ale na tieto nazeral komplexne (z pohľadu predmetu konania, ako aj procesných súvislostí, ktoré nastali v priebehu konania mimo vôľovej zložky sporových strán). Uvedené vyplýva zo skutočnosti, že samotný neúspech strany v konaní, v priebehu ktorého došlo k postúpeniu žalovanej pohľadávky, sám o sebe nezakladá a nemôže zakladať úmyselné konanie proti dobrým mravom. Pre účely posudzovania konania žalovanej v intenciách § 424 OZ nemožno na jednotlivé súdne konania hľadieť len cez prizmu procesných zásad rozhodovania o nároku na náhradu trov konania či samotného úspechu/ neúspechu vo veci samej, ktorý nemožno bez ďalšieho stotožňovať s úmyselným konaním v rozpore s dobrými mravmi, o to viac, ak súd je ten, v koho právomoci je rozhodnúť o podanej žalobe. Optikou žalobkyne by k založeniu zodpovednosti podľa § 424 OZ došlo pri každom meritórnem neúspechu postupníka žalovanej pohľadávky, čo nebolo zmyslom predmetného ustanovenia a takáto argumentácia zároveň popiera inštitút zmluvnej cesie a jeho dovolenosť robí závislou od úspechu/neúspechu pri súdnom vymáhaní žalovanej pohľadávky. Na podporu záverov súdu prvej inštancie v tomto smere odvolací súd tiež dopĺňa, že žalobkyňa vo svojej argumentácii odôvodňujúcej danosť úmyselného konania žalovanej v rozpore s dobrými mravmi celkom opomína aj časové súvislosti. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14C/172/1996 došlo k postúpeniu žalovanej pohľadávky dňa 07.07.2010, pričom prvýkrát bolo neprávoplatne meritórne rozhodnuté vo veci rozsudkom zo dňa 23.05.2012, ktorým bola žaloba zamietnutá a tento rozsudok bol uznesením odvolacieho súdu zo dňa 18.10.2013 zrušený a vo veci bolo druhýkrát meritórne rozhodnuté rozsudkom zo dňa 09.11.2017, ktorý bol len v časti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania zmenený uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.05.2018, sp. zn. 9Co/76/2018. Z uvedeného vyplýva, že k postúpeniu pohľadávky došlo viac ako sedem rokov pred právoplatným skončením veci. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26C/129/2008 došlo k postúpeniu žalovanej pohľadávky rovnako dňa 07.07.2010 a prvýkrát bolo vo veci meritórne rozhodnuté rozsudkom zo dňa 13.12.2011, ktorý bol na odvolanie zrušený uznesením odvolacieho súdu zo dňa 31.08.2015, sp. zn. 5Co/343/2012 a vec bola skončená uznesením zo dňa 10.04.2018, ktorým bolo konanie zastavené. V konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 14C/180/2010 došlo k postúpeniu pohľadávky na základe zmluvy zo dňa

25.02.2013 a vec bola právoplatne skončená uznesením zo dňa 18.12.2018. V konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 8C/388/2008 bolo vo veci prvýkrát meritórne rozhodnuté rozsudkom zo dňa 29.03.2012, ktorým bola D. U. uložená povinnosť zaplatiť I.. D.. D. Y. sumu 145 eur z pôvodne žalovanej sumy 33.998,12 eura a vo zvyšku bola žaloba dopĺňacím rozsudkom zo dňa 23.08.2012 zamietnutá. K postúpeniu pohľadávky došlo v priebehu odvolacieho konania na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.09.2014 a odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil vo vyhovujúcej časti a v zamietajúcej časti ho zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bolo následne meritórne rozhodnuté zamietajúcim rozsudkom dňa 18.08.2016, potvrdeným rozsudkom odvolacieho súdu zo dňa 14.04.2017. Pre všetky konania je tak spoločné nielen postúpenie žalovaných pohľadávok, ale aj to, že k tomuto právnomu úkonu došlo niekoľko rokov pred meritórnym skončením konaní. Pokiaľ preto žalobkyňa tvrdí, že žalovaná v takomto značnom časovom odstupe, t. j. niekoľko rokov pred právoplatným skončením označených konaní mala pri uzatváraní zmlúv o postúpení pohľadávok minimálne nepriamy úmysel, t. j. vedela, že môže takúto škodu závislú jednak od úspechu/neúspechu postupníka v spore a jeho finančnej kondície, spôsobiť, čo indikuje vysokú predvídateľnosť výsledku sporu a majetkových ťažkostí postupníka, a pre tento prípad s tým bola uzrozmeneňá, tak správne a logicky sa súd prvej inštancie s jej argumentáciou nestotožnil majúc za to, že žalovaná objektívne (t. j. bez ohľadu na subjektívne presvedčenie žalobkyne a jej špekulatívnu argumentáciu o tom, ako by vo viacerých veciach nakoniec súd rozhodol aj pokiaľ by nedošlo k smrti jednej zo žalovaných či späťvzatiu žaloby), nemohla prejedukovať výsledok týchto sporov s takýmto časovým odstupom. Dôležitý je tak aj stav predmetných konaní v čase postúpenia, v súvislosti s ktorým aj podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné za zistených okolností prípadu žalobkyni pripísať zjavný úmysel vyhnúť sa plateniu trov konania v prípade jej neúspechu. Nedostatočná je prostá uzrozmeneňosť s tým, že v konaniach môže byť celkom alebo sčasti neúspešná. Práve z tohto dôvodu sa prejednávaná vec líši od veci, na ktorú poukazovala žalobkyňa vedenej na NS ČR pod sp. zn. 25Cdo/384/2010, v ktorej došlo k postúpeniu žalovanej pohľadávky a pripusteniu zmeny na strane žalobcu v roku 2005, krátko na to došlo k späťvzatiu žaloby a vyhláseniu konkurzu na majetok postupníka. Za týchto okolností si nemožno osvojiť ani subjektívne tvrdenie žalobkyne, že primárnym motívom žalovanej pri uzatváraní zmlúv bolo spôsobiť žalobkyni škodu. Žalovaná sa bránila tým, že motívom jej konania bolo rozdielne zdaňovanie fyzických a právnických osôb, a preto bolo pre ňu výhodnejšie, aby predmetné pohľadávky vzniknuté titulom výnosov z prenájmu spoločnej nehnuteľnosti na V. XX J. Y. previedla na spoločnosť Y. H.. Z..A. , čo jej bolo poradené daňovým a právnym poradcom. Uvedenému nepriamo zodpovedá aj ukončenie činnosti Y. H.. Z.. A.. po právoplatnom zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k tejto nehnuteľnosti. Pokiaľ preto primárnym cieľom bolo daňové zvýhodnenie a žalovaná bola ľahostajná k skutočnosti, či sa v budúcnosti po zmene vo vlastníckych vzťahoch k nehnuteľnosti na V. XX J. Y. nezhorší majetkový status tejto spoločnosti, uvedené nedosahuje úroveň nepriameho úmyslu. Vo vzťahu ku konštatovaniu prvoinštančného súdu, že z priebehu jednotlivých konaní nezistil špekulatívnu ani úmyselné konanie žalovanej motivované snahou spôsobiť žalobkyni škodu, je potrebné prisvedčiť žalovanej, že úlohou súdu v kontradiktórnom konaní nie je pátrať po dôkazoch a zisťovať tzv. skutočnú pravdu. Žalobkyňa neoznačila žiadne konkrétne dôkazy či skutočnosti vo vzťahu k predmetným konaniam, ktoré by žiadala oboznámiť a úlohou súdu prvej inštancie nebolo sanovať jej procesnú pasivitu v tomto smere a bezcieľne oboznamovať celý obsah súdnych spisov. Odvolací súd súhlasí s názorom prvoinštančného súdu, ktorý v súvislosti s posudzovaním motívu konania žalovanej poukazoval aj na to, že žalovanej vznikli v súvislosti s vedením súdnych konaní aj značné náklady (okrem súdnych poplatkov a trov právneho zastúpenia napr. aj trovy na znalečnom), ktoré ju zaťažovali, v nadväznosti na čo sa nejaví ako dôveryhodné ani tvrdenie žalobkyne, že žalovaná spory viedla bezdôvodne v snahe spôsobiť jej škodu. Bezdôvodnosti vedenia sporov nenasvedčuje ani samotný čiastočný úspech žalovanej v týchto konaniach a len zo samotnej skutočnosti, že sa súdy nestotožnili s výškou žalovaných nárokov nemožno bez ďalšieho rovnako vyabstrahovať zjavný úmysel „len“ poškodiť žalobkyňu. Uvedené platí aj vo vzťahu k tvrdeniam žalobkyne, ktorá úmyselné konanie žalovanej v rozpore s dobrými mravmi odvodzovala aj od radu ďalších nesúvisiacich okolností (uplatňovanie výnosov z nehnuteľnosti vo vyššej ako skutočnej výške, nerešpektovanie nákladov či termínov vyúčtovania, neplatenie súdnych poplatkov).

19. K argumentácii žalobkyne, v ktorej namietala insolventnosť žalovanej v rozhodnom období a poukazovala na účtovnú závierku z roku 2014 je potrebné uviesť, že ani v tomto smere žalobkyňa spoľahlivo neunesla dôkazné bremeno. Ak malo práve postupovanie žalovaných pohľadávok predstavovať úmyselné konanie proti dobrým mravom s cieľom spôsobiť škodu, tak bolo na žalobkyni preukázať, že v čase postúpenia, t. j. v roku 2010, 2013 a 2014 bol postupník v takej finančnej situácii, z ktorej by bolo možné dôvodne usudzovať nedostatok finančných zdrojov na úhradu

prípadných pohľadávok vzniknutých titulom trov konania. Žalobkyňa sa však obmedzila len na tvrdené a spochybnené nesplnenie povinnosti vložiť účtovnú uzávierku do zbierky listín obchodného registra za rok 2014, žiadosti spol. Y. H.. Z.. A.. o priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov a nesplnené povinnosti voči Justičnej pokladnici. Opätovne žalobkyňa opomenula časové súvislosti, keď dve zo štyroch zmlúv o postúpení pohľadávok boli uzatvorené ešte v roku 2010, t. j. opäť v inom období, než na aké sa argumentačne zamerala žalobkyňa a rovnako aj žiadosti o priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov podávané Y. H.. Z..A.. (pozn. odvolacieho súdu, ktoré neraz nezodpovedajú skutočnej finančnej kondícii právnickej osoby a obmedzujú sa na prechodné nepriaznivé obdobie) boli spoločnosťou Y. H.. Z.. A.. podávané v oveľa neskoršom období (roky 2016-2017). Rovnako potom platí, že za situácie, kedy z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná preposielala stabilné príjmy z výnosov z dlhodobého prenájmu nehnuteľnosti na V. XX J. Y. na účet spoločnosti Y. H.. Z.. A., a vzhľadom na časový odstup medzi postúpením pohľadávok a právoplatným skončením konaní, logicky a objektívne nemohla predpokladať finančnú situáciu postupníka s odstupom niekoľko rokov. Navyše žalobkyňa nepreukázala, že v čase postúpenia (nie v rokoch 2014-2016) bola predmetná spoločnosť insolventná. Irelevantný je poukaz žalobkyne v odvolaní na to, že posúdenie predložených písomností o podnikateľskej činnosti a solventnosti Y. H.. Z.. A.. si vyžaduje odborné znalosti a preskúmanie iných ekonomických súvislostí, nakoľko dôkazné bremeno v tomto smere zaťažovalo žalobkyňu, ktorá v tejto spojitosti nevzniesla žiaden procesný návrh. Uvedené platí o to viac, že v čase postupovania nemohla žalovaná (a ani žalobkyňa) mať ani orientačnú vedomosť o výške nároku na náhradu trov konania, vo vzťahu ku ktorej je potrebné nazerať na prípadnú schopnosť/neschopnosť uhradiť pohľadávku titulom trov konania a rovnako v danom čase nebolo možné vylúčiť iné rozhodnutie o nárokoch na náhradu trov konania ako na základe zásady úspechu v konaní (napr. § 257 CSP). Rovnako správne poukázal prvoinštančný súd, že po postúpení pohľadávky postupca nemá vplyv na jej ďalší osud a procesný priebeh konania a nenesie zodpovednosť za procesnú taktiku postupníka a na to nadväzujúce ďalšie trovy konania, čo platí aj v danom prípade, a to bez ohľadu na personálne prepojenie žalovanej a Y. H.. Z.. A., nakoľko je potrebné dôsledne rozlišovať konanie fyzickej osoby a konanie v mene právnickej osoby ako samostatného právneho subjektu. Práve aj z tohto dôvodu žalovaná ako fyzická osoba nemôže niesť žiadnu zodpovednosť ani za ďalší osud Y. H.. Z.. A.. a jej zlúčenie so spoločnosťou O., H..Z..A., ktoré navyše v čase postupovania pohľadávok rovnako nemohla predpokladať.

20. V neposlednom rade odvolací súd považuje za potrebné vo vzťahu ku škode, ktorá mala vzniknúť titulom neuspokojených trov priznaných v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 8C/388/2008 vo výške 20.455,29 eura, uviesť, že predpokladom na to, aby mohla vzniknúť zodpovednosť žalovanej za úmyselné konanie proti dobrým mravom je súlad posudzovaného konania so zákonom (bližšie viď ods. 13. odôvodnenia), čo vyplýva aj priamo z ust. § 39 OZ. Na porušenie zákonnej či zmluvnej povinnosti dopadajú iné prípady zodpovednosti (napr. § 420 OZ) či bezdôvodného obohatenia. Uvedeného si podľa odvolacieho súdu bola vedomá aj žalobkyňa, ktorá v konaní pred prvoinštančným súdom v reakcii na obranu žalovanej, v ktorej poukazovala na právne závery vyslovené v rozsudku NS SR sp. zn. 2Cdo/281/2005, nezotrvala na námietke neplatnosti zmlúv o postúpení pohľadávok. Konajúce súdy v konaní sp. zn. 8C/388/2008 v merite veci dospeli k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie v konaní, ktorú odôvodnili tým, že platne možno postúpiť podľa § 524 OZ len existujúcu pohľadávku a nie právo (rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 18.08.2016, č. k. 8C/388/2008-645 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14.03.2017, č. k. 13Co/560/2016-666). A contrario záver súdov v tejto veci bol založený na nespôsobilom predmete postúpenia, ktorého dôsledkom je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.09.2014. Táto skutočnosť má pritom zásadný vplyv aj vo vzťahu k posúdeniu konania žalovanej podľa § 424 OZ, keď vylučuje posudzovanie absolútne neplatného právneho úkonu z hľadiska súladu s dobrými mravmi a tým aj od toho odvodenú zodpovednosť, čo uniklo pozornosti prvoinštančného súdu, ako ďalší dôvod pre neúspech žaloby v tejto časti žalovaného nároku.

21. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobkyne namietajúcej nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku odvolací súd, tak ako súd prvej inštancie a žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu, zdôrazňuje, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej praxi pripomína, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21.1.1999) a nevyžaduje, aby na každý argument

strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29.4.1993, II. ÚS 410/06). Naopak z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Odvolací súd je v danej veci toho názoru, že z pohľadu relevantných skutkových a právnych zistení je napadnutý rozsudok aj pri existencii viacerých pravopisných chýb a nepresností preskúmateľný a obsahuje všetky ust. § 220 ods. 2 CSP vyžadované náležitosti. Písomné chyby neboli prekážkou pre použitie odvolacej argumentácie a vecného preskúmania prvoinštančného rozhodnutia. Z napadnutého rozhodnutia sú jasne a zrozumiteľne identifikované úvahy prvoinštančného súdu, na základe ktorých dospel k záveru o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou v spore. Prvoinštančný súd jasne vysvetlil, prečo si vo viacerých smeroch nemohol osvojiť tvrdenia žalobkyne a čo bolo v intenciách na vec aplikovaného ust.

§ 424 OZ podstatné pre rozhodnutie o žalovanom nároku. Ako zásadné pochybenie odvolací súd neidentifikoval to, že v ods. 38 opomenul prvoinštančný súd uviesť čiastkový nárok na náhradu škody uplatnený posledným rozšírením žaloby, a to vo výške 2.528,48 eura predstavujúcej trovy konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26C/129/2008, nakoľko z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že prvoinštančný súd sa zaoberal splnením podmienok aj vo vzťahu k tomuto nároku. Rovnako z ust. § 220 ods. 2 CSP nevyplýva pre súd povinnosť zahrnúť do odôvodnenia súdneho rozhodnutia obsah všetkých písomných podaní (vyjadrení) sporových strán, čo by v konečnom dôsledku viedlo k značnej neprehľadnosti rozhodnutí. Ust. § 220 ods. 2 CSP zakladá pre súd len povinnosť uviesť, čoho sa žalobca v konaní domáhal, aké skutočnosti tvrdil a aké dôkazy označil, čo z napadnutého rozsudku nepochybne vyplýva. Odvolací súd neidentifikoval v odvolacej argumentácii žiadnu pre vec opomenutú podstatnú námietku žalobkyne, ktorej zodpovedanie by bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že žalobkyňa sa vo svojej argumentácii sústredila aj na okolnosti, ktoré nemohli nadobudnúť podstatnejší význam pre záver súdu (konanie vedené na Okresnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 15C/27/2018, podanie trestného oznámenia na žalobkyňu a iné). Skutočnosť, že sa prvoinštančný súd nevenoval aj tejto pre vec nepodstatnej argumentácii, že sa nestotožnil s hodnotením dôkazov prezentovaným žalobkyňou, a že viac v opise obsahu zostručnil podania žalobkyne, nezakladá ani z pohľadu súdnej praxe neprípustný zásah do práva na spravodlivý súdny proces a nepredstavuje naplnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené, keď súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, z vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové závery, na zistený skutkový stav aplikoval príslušné zákonné ustanovenia a vec správne právne posúdil, odvolací súd prvoinštančný rozsudok v spojení s opravným uznesením podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa zásady úspechu vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 CSP. V odvolacom konaní plne úspešnému žalovanej priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).